

Astrid Lindgren.

Піпі

ДОЎГАЯ ПАНХОХА

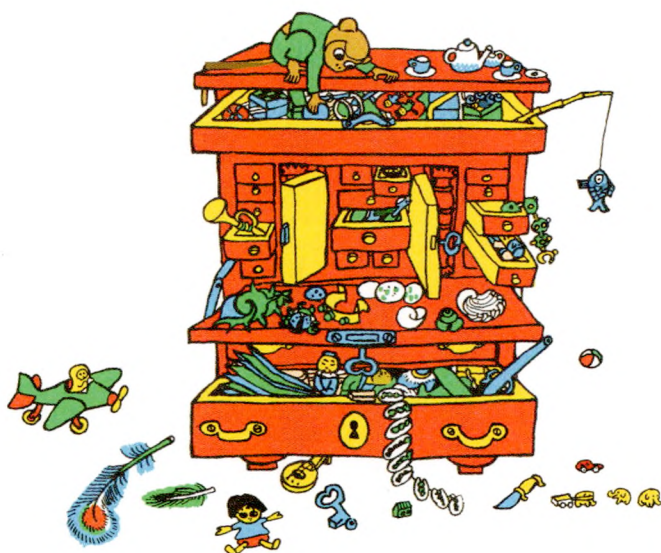
АСТРЫД
ЛІНДГРЭН

ІЛЮСТРАЦЫІ ІНГРЫД ВАНГ НЮМАН

АСТРЫД ЛІНДГРЭН

Піпі

ДОЎГАЯ ПАНЧОХА

Ілюстрацыі Інгрыд Ванг Нюман
Пераклад са шведскай Алены Казловай

УДК 821.113.6-34-93

ББК 84(4Шве)-44

Λ59

Аповесць упершыню апублікавана ў 1946 г. выдавецтвам Rabén & Sjögren,
Швецыя.

Дадатковую інфармацыю пра Астрыд Ліндгрэн можна атрымаць на сайце
www.astridlindgren.com.

Усе правы на твор належаць кампаніі Astrid Lindgren, Стакгольм, Швецыя.

Па дадатковую інфармацыю звяртайцеся: info@astridlindgren.se

Пераклад зроблены паводле выдання:

Astrid Lindgren. Pippi Långstrump; Illustrationer av Ingrid Vang Nyman. —
Rabén & Sjögren, 2020

ISBN 978-985-15-4680-6

© Text: Astrid Lindgren / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ingrid Vang Nyman, 1946

© Пераклад, афарменне, выданне на беларускай
мове. Т.АА «Папурь», 2020

АСТРЫД ЛІНДГРЭН

Піпі
ДОЎГАЯ ПАНЧОХА

ПІПІ ПЕРАЯЗДЖАЕ НА ВІЛУ «НАПРАКУДЗІЛУ»

На ўскраіне аднаго маленькага-маленькага гарадка быў стары занядбаны сад. У тым садзе стаяў стары дом, і ў тым доме жыла Піпі Доўгая Панчоха. У свае дзевяць гадоў яна жыла там зусім адна. Не мела яна ні мамы, ні таты, і гэта было па-свойму някепска, бо такім чынам не было нікога, хто загадваў бы ёй класціся спаць, калі яна толькі разгулялася, ці хто прымушаў бы яе есці рыбін тлушч, калі ёй хацелася цукерак.

Калісьці ў Піпі быў тата, якога яна моцна любіла. Ясна, што была ў яе і мама, але так даўно, што Піпі гэтага зусім не памятала. Мама памерла, калі Піпі была малым дзіцяткам, якое ляжала ў калысцы і крычала так жудасна, што немагчыма было знаходзіцца побач. Піпі верыла, што яе мама сядзіць на нябёсах і глядзіць на сваю

дзяўчынку праз дзірачку. Бывала, што Піпі махала ёй, гледзячы ўверх, і казала:

— Не хвалюйся! Я нідзе не прападу!

Свайго тату Піпі не забыла. Ён быў капітанам і плаваў па морах і акіянах, і Піпі плавала разам з ім на ягоным караблі, але аднойчы ў шторм тату здзьмула ў мора і ён знік. Аднак Піпі не сумнявалася, што аднойчы ён вернецца. Яна зусім не верыла, што ён патануў. Піпі думала: яго вынесла на бераг ціхаакіянскага вострава, ён зрабіўся там каралём і днямі напяралёт расхаджваў у залатой кароне.

— Мая мама — анёл, а мой тата — ціхаакіянскі кароль, не ва ўсіх дзяцей такія цудоўныя бацькі, — задаволена казала Піпі. — Як толькі тата пабудуе карабель, ён прыедзе і забярэ мяне, і тады я зраблюся ціхаакіянскай прынцэсай. Ух, як здорава мы зажывём!

Яе тата купіў гэты стары дом у садзе шмат гадоў таму. Ён збіраўся жыць тут з Піпі, калі па-старэе і больш не зможа плаваць па морах і акіянах. Але здарылася сумнае — яго здзьмула ў мора, і пакуль Піпі чакала яго вяртання, яна выправілася дадому на вілу «Напракудзілу». Так называўся дом.

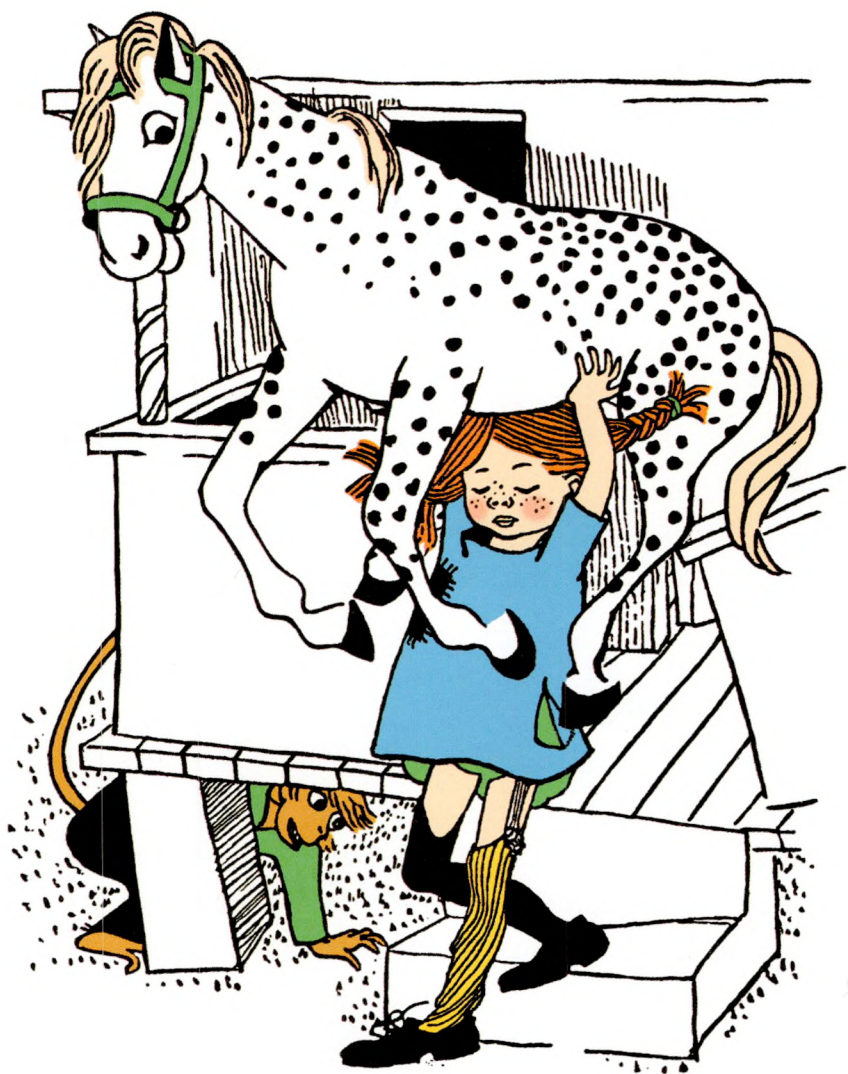
Ён быў абстаўлены мэбляй, цалкам гатовы, і чакаў Піпі. Пагодным летнім вечарам яна развіталася з усімі матросамі на татавым караблі. Яны любілі Піпі, і Піпі іх любіла.

— Бывайце, дзецюкі, — сказала Піпі і ўсіх перацалавала ў лоб, аднаго за адным. — Турбавацца за мяне не трэба. Я нідзе не прападу!

З карабля яна ўзяла з сабой малпачку, якую звалі Спадар Нільсан — яна атрымала яе ад таты, — і вялікі чамадан, набіты залатымі манетамі. Матросы стаялі на палубе і глязелі ўслед Піпі, пакуль магла яе бачыць. Яна сыходзіла, не абарочваючыся, са Спадаром Нільсанам на плячы і чамаданам у руцэ.

— Незвычайнае дзіця, — сказаў адзін з матросаў і ўцёр слязінку ў воку, калі Піпі знікла ўдалечыні.

І ён меў рацыю. Піпі была вельмі незвычайным дзіцем. Найбольш здзіўляла яе сіла. Піпі была страшна моцнай, мацнейшай за ўсіх паліцэйскіх на свеце. Яна магла б падняць цэлага каня, калі б захачела. А яна хацела. У яе быў конь, якога яна купіла за адну са сваіх залатых манет тым

самым днём, калі прыехала дадому на вілу «Напракудзілу». Яна заўжды марыла мець уласнага каня. І цяпер ён жыве на верандзе. Але калі Піпі хацелася там выпіць паслябедзеннай кавы, яна лёгка перастаўляла каня ў сад.

Каля вілы «Напракудзіль» быў яшчэ адзін сад і яшчэ адзін дом. У тым доме жылі тата і мама з двума мілымі дзецьмі, хлопчыкам і дзяўчынкай. Хлопчыка звалі Томі, а дзяўчынку — Аніка.

Гэтыя двое былі вельмі добрымі, выхаванымі і паслухмянымі дзецьмі. Томі ніколі не грыз пазногцяў і заўжды рабіў тое, што яго прасіла мама. Аніка не спрачалася, калі не атрымлівала таго, чаго хацела, яна заўжды была надзвычай ахайнай у сваіх добра адпрасаваных паркалёвых сукеначках і вельмі дбала, каб іх не запэцкаць. Томі і Аніка ціхамірна гуляліся разам у сваім садзе, але ім часта хацелася пабавіцца яшчэ з кім-небудзь. У тыя часы, калі Піпі яшчэ плавала па морах і акіянах са сваім татам, брат і сястра былі спыняліся каля плота і казалі адно аднаму:

— Эх, чаму ніхто не можа пасяліцца ў гэтым доме! Вось бы тут жыве хтосьці, у каго ёсць дзеці.

Цудоўным летнім вечарам, калі Піпі ўпершыню пераступіла парог вілы «Напракудзілы», Томі і Анікі не было дома. Яны паехалі на тыдзень гасцяваць да сваёй бабулі. Менавіта таму яны і не падазравалі, што на суседняй віле хтосьці пасяліўся, і калі ў першы дзень пасля свайго вяртання яны стаялі каля сваёй брамкі і глядзелі на вуліцу, то ўсё яшчэ не ведалі, што паблізу з’явілася кампанія для гульняў.

Акурат тады, калі яны стаялі там, разважаючы, чым бы ім заняцца і ці магчыма, каб тым днём адбылося штосьці прыемнае, ці гэта будзе такі непрыемны дзень, калі нічога вартага не прыдумляецца, — акурат тады адчынілася брамка вілы «Напракудзілы» і адтуль паказалася маленькая дзяўчынка. Гэта была самая незвычайная дзяўчынка, якую Томі і Аніка бачылі, і гэта была Піпі Доўгая Панчоха, якая выйшла на ранішні шпацыр. Вось як яна выглядала.

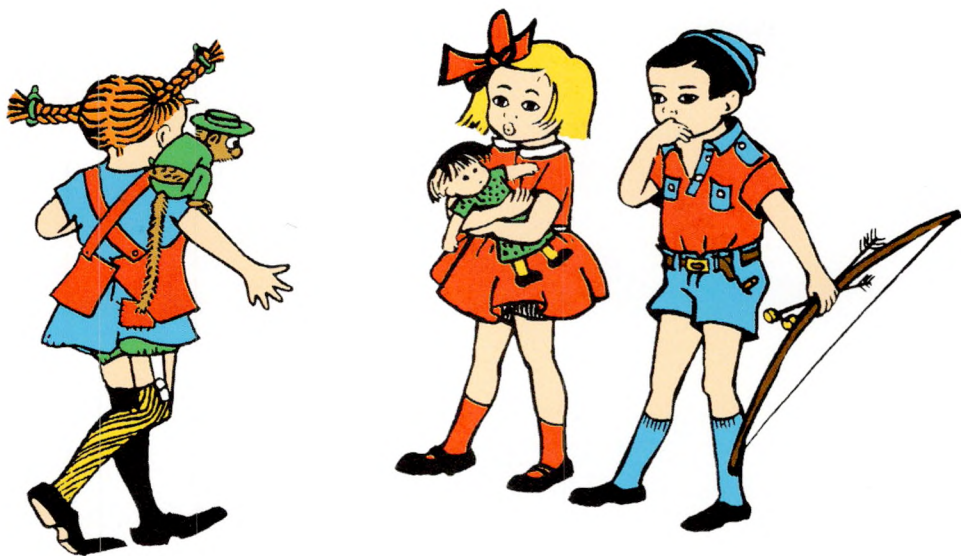
Валасы колеру морквы былі заплеченыя ў дзве тугія коскі, якія тырчалі ў бакі. Нос нагадваў дробную бульбінку, і яго спрэс пакрылі рабацінкі. Пад носам быў вельмі шырокі рот са зда-

ровымі белымі зубамі. Адметнай была і яе сукенка. Піпі пашыла яе сама. Сукенка мусіла атрымацца блакітнай, але блакітнай тканіны не хапіла, таму Піпі давялося там і сям прышыць чырвоныя лапікі. На цыбатых нагах былі надзетыя доўгія панчохі — адна карычневая і адна чорная. Да ўсяго, Піпі насіла чорныя чаравікі, удвая большыя за памер яе нагі. Гэтыя чаравікі тата купіў ёй навывост у Паўднёвай Амерыцы, і Піпі больш не жадала насіць ніякіх іншых чаравікаў.

Але ў Томі і Анікі зусім акругліліся вочы ад таго, што на плячы чужой дзяўчынкі сядзела малпа. Гэта была маленькая мартышка ў блакітных штанах, жоўтай куртачцы і белым саламяным брылі.

Піпі ішла па вуліцы. Адною нагой яна ступала па ходніку, а другой па канаве. Томі і Аніка глязелі на дзяўчынку, пакуль тая была ў полі зроку. Праз некаторы час яна вярнулася. І цяпер ішла задам наперад — гэта для таго, каб не давялося паварочвацца па дарозе дадому. Дайшоўшы да брамкі Томі і Анікі, яна спынілася. Дзеці моўчкі перазірнуліся. Нарэшце Томі спытаў:

— Чаму ты хадзіла задам наперад?

— Чаму я хадзіла задам наперад? — сказала Піпі. — Хіба мы жывём не ў свабоднай краіне? Нельга хадзіць як хочаш? І, паміж іншым, павер ты мне: у Егіпце ўсе людзі ходзяць такім чынам, і ніхто не думае, што гэта нешта дзіўнае.

— Адкуль ты ведаеш? — спытаў Томі. — Ты ж не была ў Егіпце.

— Гэта я не была ў Егіпце?! Ха, зарубі сабе на носе, што была. Я была паўсюль на зямным шары і бачыла рэчы, нашмат больш дзіўныя, чым ха-

дзіць задам наперад. Што б ты сказаў, калі б я хадзіла на руках, як жыхары Індакітая?

— Маніш ты ўсё, — сказаў Томі.

Піпі ненадоўга задумалася.

— Ты маеш рацыю. Я маню, — прызнала яна са шкадаваннем.

— Хлусіць непрыгожа, — сказала Аніка, якая нарэшце адважылася адкрыць рот.

— Сапраўды, хлусіць вельмі непрыгожа, — пагадзілася Піпі з яшчэ большым шкадаваннем. — Але, разумеш, я пра гэта часам забываю. І як наогул можна патрабаваць ад дзяўчынкі, чыя мама — анёл, тата — ціхаакіянскі кароль, а сама яна ўсё жыццё плавала па морах і акіянах, заўжды казаць толькі праўду? І, паміж іншым, — сказала яна, ззяючы ўсім сваім тварам у рабацінках, — скажу я вам, што ў Конга няма ніводнага чалавека, які б казаў праўду. Яны прыдумляюць днямі напролёт. Пачынаюць а сёмай раніцы і працягваюць да заходу сонца. Так што, калі я расхлушуся іншым разам, вы мне даруйце, калі ласка, і памятайце, што гэта толькі таму, што я троху зашмат

прабыла ў Конга. Мы ж усё адно зможам сябраваць, праўда?

— Ясная рэч, — сказаў Томі і раптам адчуў, што гэта будзе не такі ўжо і нудны дзень.

— Паміж іншым, чаму б нам не паснедаць у мяне? — спытала Піпі.

— Сапраўды, — пагадзіўся Томі, — як кажучь, чаму б і не? Тады хадзем!

— Ага, — сказала Аніка, — згода!

— Але спачатку я мушу пазнаёміць вас са Спардаром Нільсанам, — сказала Піпі.

Малпачка прыўзняла брыль, такім чынам пачціва павітаўшыся.

Праз трухлявую брамку яны ўвайшлі ў сад вілы «Напракудзіль» і па жвіровай дарожцы, паабапал якой раслі старыя заімшэлыя дрэвы, проста створаныя для таго, каб па іх лазіць, рушылі да вілы, а потым падняліся на веранду. Там стаяў конь і ласа еў авёс з супніцы.

— Вось дык дзіва! Чаму ў цябе конь на верандзе? — спытаў Томі.

Усе знаёмыя яму коні жылі на стайні.

— Ну-у, — задумалася Піпі, — на кухні ён толькі замінае. А ў гасцёўні яму не падабаецца.

Томі і Аніка пагладзілі каня і пайшлі далей у дом. Там былі кухня, гасцёўня і спальня. Але выглядала на тое, што Піпі на гэтым тыдні забылася на пятнічную прыборку. Томі і Аніка насцярожана агледзеліся, каб пераканацца, ці не сядзіць недзе ў куце ціхаакіянскі кароль. За ўсё сваё жыццё яны ніколі не бачылі ціхаакіянскага караля. Але таты не было відаць, і мамы таксама, тады Аніка занепакоена спытала:

— Ты што, жывеш тут зусім адна?

— Ясная рэч, што не, — адказала Піпі. — Спадар Нільсан і конь таксама тут жывуць.

— Так, але я маю на ўвазе, ці няма ў цябе тут мамы ці таты?

— Няма абсалютна ніякіх, — весела сказала Піпі.

— Але тады хто табе кажа ісці класісія спаць увечары і ўсякае такое? — спытала Аніка.

— Я сама сабе кажу, — адказала Піпі. — Спачатку я кажу гэта вельмі ласкава. Калі я не слухаюся, то паўтараю яшчэ раз строгім голасам. А калі

я і гэтым разам не хачу слухацца, тады задаю сабе лупцоўку, як вы разумееце.

Томі і Аніка зусім не разумелі такой методы, але падумалі, што, можа быць, яна і добрая. Тым часам яны прыйшлі на кухню, і Піпі загарланіла:

Піпі Доўгая Панчоха зараз напячэ блінохаў,
Піпі Доўгая Панчыні зараз напячэ блініні,
Піпі Доўгая Панчыта зараз напячэ блініта!

Яна ўзяла тры яйкі і падкінула іх высока ўгару. Адно яйка ўпала ёй на галаву і кокнулася, жаўток пацёк у вочы. Але астатнія яйкі дзяўчынка спрыт-на злавіла ў каструлю, дзе яны разбіліся.

— Я многа разоў чула, што яечныя жаўткі карысныя для валасоў, — сказала Піпі, выціраючы вочы. — Вось пабачыце, як яны папруць з трэскам. Паміж іншым, бразільцы ў Бразіліі ходзяць выключна з яйкамі ў валасах, таму ніколі не бываюць лысымі. Неяк быў адзін дзівакаваты дзядзечка, які замест таго, каб разбіваць яйкі на валасы, еў іх. У яго пачалося жудаснае аблысенне. І калі ён выйшаў прагуляцца, на вуліцах усчаўся такі гармідар, што паліцы з рацыяй давялося выехаць на выклік.

Ведучы гутарку, Піпі пальцамі спрытна павыбірала яечнае шкарлупінне з каструлі. Потым яна ўзяла пасудны ёршык, што вісеў на сцяне, і пачала ўзбіваць ім цеста так, што пырскі разляцеліся па сценах. Нарэшце яна выліла рэшткі цеста на блінную патэльню, якая стаяла на пліце. Калі блін спёкся з аднаго боку, дзяўчынка падкінула яго ледзь не да столі, блін перавярнуўся ў паветры, і Піпі зноў злавіла яго на патэльню. Цалкам спечаны блін Піпі шпурнула праз усю кухню, і ён трапіў проста на талерку, што стаяла на стале.

— Ешце! — закрычала яна. — Ешце, пакуль не састыў!

Томі і Аніка з’елі блін, ім было вельмі смачна. Потым Піпі запрасіла іх у гасцёўню. З мэблі там была толькі камода з мноствам маленькіх-маленькіх шуфлядак. Піпі павыцягвала шуфлядкі і паказала Томі і Аніцы ўсе скарбы, якія трымала там. У шуфлядаках былі незвычайныя птушыныя яйкі, дзіўныя ракавіны і каменьчыкі, харошанькія кукфэрачкі, прыгожыя срэбныя лустэркі, жамчужныя каралі і шмат чаго іншага, што Піпі з татам накуплялі падчас сваіх падарожжаў вакол зямнога шара. Сваім новым сябрам Піпі зрабіла пада-

ПІПІ – ШТУКАШУКАЛЬНІЦА І ПАБІВАЛЬНІЦА ХУЛІГНАЎ

Наступнай раніцай Аніка прачнулася рана, спрытна ўскочыла з ложка і паспяшалася будзіць Томі.

— Прачынайся, Томі, — сказала яна, пацягнуўшы яго за руку, — прачынайся хутчэй, хадзем да той смешнай дзяўчынкі ў вялікіх чаравіках.

Томі ўмомант прачнуўся.

— Я калі спаў, то ведаў ува сне, што сёння адбудзецца штосьці здораўскае, толькі не памятаў, што менавіта, — сказаў ён і скінуў верх піжамкі. Потым дзеці ў два скокі апынуліся ў ванным пакоі. Яны памыліся і пачысцілі зубы нашмат хутчэй, чым звычайна, паспешліва і весела нацягнулі адзежу і на цэлую гадзіну раней, чым чакала іх мама, з'ехалі па парэнчах з верхняга паверха, прызямліўшыся дакладна каля кухоннага стала, за

які селі і адразу закрычалі, што ім пара піць каву.

— І што вы потым будзеце рабіць? — спытала іх мама. — Куды вы так спяшаецеся?

— Мы пойдзем да новай дзяўчынкі ў суседнім доме, — сказаў Томі.

— Можа быць, на цэлы дзень, — дадала Аніка.

Акурат гэтай раніцай Піпі збіралася напячы імбірнага пячэння. Яна замясіла вельмі шмат цеста і раскатала яго па падлозе.

— Бо можаш сабе ўявіць, — сказала Піпі сваёй малпачцы, — якая дошка для раскатвання спатрэбіцца, калі збіраешся напячы як найменш пяцьсот пячэнек?

Яна легла на падлогу і заўзята пачала выразаць формачкай сэрцайкамі з цеста.

— Спадар Нільсан, прэч ад цеста! — сказала яна сярдзіта, і тут у дзверы пазванілі.

Піпі мігам апынулася ля дзвярэй і адчыніла. Яна была з ног да галавы белая, як тая млынарка. Калі яна сардэчна паціснула рукі Томі і Аніцы, іх абдало цэлым воблакам мукі.

— Як прыемна, што вы завіталі, — сказала Піпі і абтрэсла фартух, узняўшы яшчэ адно воблака мукі.

Томі і Аніцы трапіла так шмат мукі ў рот, што яны закашляліся.

— Чым ты займаешся? — спытаў Томі.

— Калі я скажу, што прачышчаю дымаход, ты, разумнік, усё адно мне не паверыш, — адказала Піпі. — Пяку я. Але хутка скончу. Можце пакуль пасядзець на скрыні для дроў.

Што Піпі ўмела, дык гэта працаваць! Томі і Аніка, седзячы на скрыні для дроў, глязелі,

як яна накінулася на цеста, і як яна шпурляла пячэнне на бляхі, і як яна закідала бляхі ў духоўку. «Амаль як у кіно», — думалі яны.

— Гатовенька, — нарэшце сказала Піпі і з бразгатам зачыніла духоўку, закінуўшы туды апошнія бляхі.

— Што мы зараз будзем рабіць? — пацікавіўся Томі.

— Не ведаю, што вы будзеце рабіць, — сказала Піпі. — А я не збіраюся біць лынды. Каб вы ведалі, я — штукашукальніца, таму не маю ні адной вольнай хвіліны.

— Як-як ты сказала, хто ты такая? — спытала Аніка.

— Штукашукальніца.

— Што гэта значыць? — спытаў Томі.

— Гэта значыць, што я шукаю і знаходжу штукі! Што ж яшчэ гэта можа быць? — адказала Піпі, змятаючы ўсю муку з падлогі ў маленькую кучку. — На свеце так многа штук, таму проста неабходна, каб хтосьці іх шукаў і знаходзіў. Гэтым я і займаюся як штукашукальніца.

— А якія штукі ты шукаеш? — спытала Аніка.

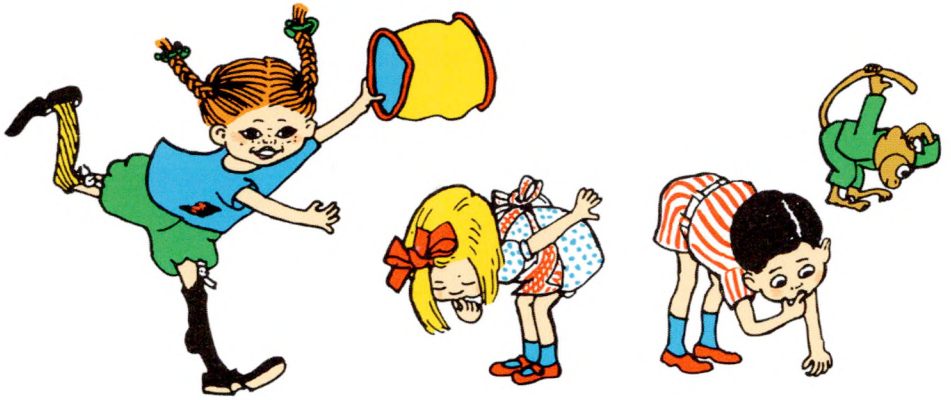
— О, любя, якія толькі бываюць, — адказала Піпі, — зліткі золата, страусавы пёры,дохлых пацукоў, маленькія гаечкі і ўсякае такое.

Томі і Аніка вырашылі, што гэта гучыць вельмі прывабна і яны б таксама ахвотна заняліся б штукашукальніцтвам, хоць Томі сказаў, што спадзяецца знайсці злітак золата, а не маленькую гаечку.

— Паглядзім, як атрымаецца, — сказала Піпі. — Заўжды што-небудзь знаходзіцца. Але зараз нам трэба паспяшацца, пакуль не прыйшлі якія-небудзь іншыя штукашукальнікі і не сабралі ўсе зліткі золата ў гэтых мясцінах.

І вось трое штукашукальнікаў выйшлі на пошукі. Яны вырашылі, што найлепш пачаць шукаць вакол вiл па суседстве, бо Піпі сказала, што хоць і знойдзеш, бывала, гаечку далёка ў лесе, але ўсё-ткі найлепшыя штукі амаль заўжды знаходзяцца там, дзе жывуць людзі.

— Зрэшты, — заўважыла яна, — былі і адваротныя прыклады. Памятаю, аднойчы я выправілася на пошукі ў джунглях Калімантана. Проста пасярод дзікага лесу, дзе не ступаў чалавек, ведаецца, што я знайшла? Харошанькую драўляную нагу!

Я падарыла яго аднаногаму дзядулю, і той сказаў, што такой сімпатычнай драўлянай нагі не набудзеш за грошы.

Томі і Аніка назіралі за Піпі, каб зразумець, як трэба займацца штукашукальніцтвам. А Піпі бегала ад адной узбочыны дарогі да другой, трымаючы руку брылём над вачыма, і шукала што было моцы. Часам яна поўзала на каленках, засоўвала руку паміж штывецінамі плота і расчаравана казала:

— Так дзіўна! Я ж вось толькі бачыла злітак золата.

— А праўда можна браць усё, што знойдзеш? — спытала Аніка.

— Так, усё, што валяецца на зямлі, — адказала Піпі.

Непадалёк на зялёнай траўцы перад сваёй вілай спаў пажылы спадар.

— Вунь той валяецца на зямлі, — сказала Піпі, — і мы яго знайшлі. Забіраем!

Томі і Аніка перапалохаліся.

— Не-не, Піпі, мы не можам забраць дзядзечку, так нельга, — сказаў Томі. — І нашто ён нам, зрэштгы?

— Нашто ён нам? Ды яго шмат куды можна прыладзіць. Мы маглі б трымаць яго ў клетачцы замест труса і карміць лісцем дзьмухаўца. Але не хочаце — як хочаце. Хоць мне прыкра, што можа прыйсці які-небудзь іншы штукашукальнік і сперці яго.

Яны пайшлі далей. Раптам Піпі дзіка ўзвыла.

— Я ніколі не бачыла нічога падобнага, — закрычала яна і падабрала ў траве старую ржавую бляшанку. — Шанцуе дык шанцуе! Бляшанак ніколі не бывае зашмат.

Томі з недаверам паглядзеў на бляшанку і спытаў:

— А навошта яна патрэбная?

— О, яна шмат для чаго патрэбная, — сказала Піпі. — Па-першае, можна класці ў яе пячэнне. Тады гэта будзе мілая «Пячэнная бляшанка». Па-другое, можна пячэнне ў яе не класці. Тады гэта будзе «Беспячэнная бляшанка» — відавочна, не так міла, але таксама нішто сабе.

Яна агледзела бляшанку, якая была дарэшты праржавелая і да ўсяго мела дзіравае дно.

— Усё-ткі яна больш нагадвае «Беспячэнную бляшанку», — задуменна сказала Піпі. — Але я можна надзець на галаву і гуляцца ў чорную ноч.

Так яна і зрабіла. З бляшанкай на галаве яна блукала па наваколлі, як металічны слупок, пакуль не перакулілася, наляцеўшы жыватом на агароджу са сталёвага дроту. Бляшанка вельмі шумна бразнула аб зямлю.

— Вось бачыце, — сказала Піпі і зняла з галавы бляшанку, — калі б я была без яе, я магла б упасці проста тварам і жахліва пабіцца.

— Але калі б ты была без бляшанкі, — сказала Аніка, — ты б ніколі не наляцела на агароджу.

Яшчэ да таго, як яна паспела дагаварыць, Піпі зноў узвыла і пераможна ўзняла пустую шпульку.

— Падобна, што сёння мой шчаслівы дзень, — сказала яна. — Такая міленькая маленькая шпулечка, каб надзьмуваць праз яе мыльныя бурбалкі альбо насіць яе на матузку на шыі як кулончык! Я хачу хутчэй дадому, каб гэта зрабіць.

Акурат у гэты момант адчынілася брамка вілы па суседстве, і з яе выскачыў хлопчык. Ён выглядаў напалоханым, і не дзіўна, бо за ім гналіся пяць іншых хлопчыкаў. Яны хутка злавілі яго, прыціснулі да плота і потым разам накінуліся на яго з кулакамі. Ён плакаў і закрываў твар рукамі, каб абараніцца.

— Біце яго, мальцы, — крыкнуў самы вялікі і моцны хлопчык, — каб ён ніколі больш не сунуўся на гэтую вуліцу!

— Ой, — сказала Аніка, — гэта ж яны Віле лупцююць. Ну, чаму яны такія злыя?!

— Гэта ўсё гадкі Бенгт. Яму б толькі біцца ўвесь час, — сказаў Томі. — І пяцёра на аднаго, што за баязліўцы!

Піпі падышла да хлопчыкаў і пастукала Бенгта па спіне ўказальным пальцам.

— Даруй, — сказала яна, — вы што, збіраецеся патаўчы маленькага Віле на пюрэ, таму накінуліся ўпяцёх на аднаго?

Бенгт павярнуўся і ўбачыў дзяўчынку, якой раней ніколі не сустракаў. Зусім незнаёмую дзяўчынку, якая мела нахабства тыцкаць у яго пальцам. Спачатку ён толькі разявіў рот ад чыстага агаломшання, а потым на яго твары расцягнулася шырокая ўхмылка.

— Мальцы, — сказаў ён, — мальцы! Адпусціце Віле і зірніце на гэтую дзявульку. Такую яшчэ трэба пашукаць!

Ён пляснуў сябе па каленях і разрагатаўся. У момант вакол Піпі сабраліся ўсе хлопчыкі, апроч Віле, які выцер слёзы і, асцярожна адышоўшы ўбок, стаў побач з Томі.

— Вы калі-небудзь бачылі такія валасы? Сапраўднае вогнішча! А чаравікі якія! — не сунімаўся Бенгт. — Можна мне пазычыць адзін? А то я не мог знайсці каноэ, каб заняцца веславаннем.

Ён схопіў Піпі за коску, але адразу ж адпусціў, выгукнуўшы:

— Ой, пячэцца!

Потым усе пяцёра хлопчыкаў абкружылі Піпі, заскакалі і закрычалі:

— Чырвоны каптурок, чырвоны каптурок!

Піпі стаяла ў сярэдзіне кола і зычліва ўсміхалася. Бенгт спадзяваўся, што яна раззлуецца, ці заплача, ці прынамсі напалохаецца. Але нічога з гэтага не здарылася, і тады ён штурхнуў яе.

— Не думаю, што ў цябе добрыя манеры ў абыходжанні з паненкамі, — сказала Піпі.

Яна высока падняла яго сваімі моцнымі рукамі, аднесла да бярозы, якая расла паблізу, і павесіла яго ўпоперак галіны. Затым падхапіла другога хлопчыка і павесіла яго на іншую галіну, наступнага яна пасадзіла на слуп брамкі перад вілай, а яшчэ аднаго кінула праз плот так, што ён сеў на кветкавай клумбе ў садзе. Апошняга задзіру яна

адправіла ў маленечкі цацачны вазок, што стаяў на дарозе. Потым Піпі, Томі, Аніка і Віле крыху пас-
таялі, гледзячы на хлопчыкаў, зусім знямелых ад
агаломшання. Урэшце Піпі сказала:

— Вы баязліўцы! Накінуліся ўпяцёх на аднаго
хлопчыка. Які сорам! А потым яшчэ штурхаеце
маленькую безабаронную дзяўчынку. Фу, як
брыдка!

— Хадзем дадому, — прапанавала яна Томі і Ані-
цы. Віле яна супакоіла:

— Калі яны да цябе яшчэ раз палезуць, гавары
мене.

А Бенгту, які сядзеў на дрэве і баяўся варухнуць-
ца, яна сказала так:

— Калі хочаш яшчэ што-небудзь ляпнуць пра
мае валасы ці чаравікі, то лаві шанец, пакуль я не
пайшла дадому.

Але ў Бенгта больш не знайшлося заўваг ні пра
чаравікі Піпі, ні пра яе валасы. Тады Піпі ўзяла
сваю бляшанку ў адну руку і шпульку ў другую,
пайшла адтуль, і Томі і Аніка — за ёй.

Калі яны вярнуліся ў сад Піпі, яна сказала:

— Авохці мне, але ж мне ўдалося знайсці дзве такія цудоўныя штуківіны, а вам нічога не дасталося. Вам трэба яшчэ трохі пашукаць. Томі, чаму б табе не паглядзець у тым старым дрэве? Звычайна старыя дрэвы — адно з самых добрых месцаў для штукашукальнікаў.

Томі сказаў, што не думае, каб яны з Анікай патрапілі нешта знайсці, але з ветлівасці зрабіў так, як сказала Піпі, і памацаў рукой у дупле ў камлі дрэва.

— Але як так? — здзівіўся ён і выцягнуў руку, у якой трымаў прыгожы-прыгожы нататнік у скураной вокладцы. У адмысловым футарале мацавалася маленькая срэбная ручка.

— Вельмі дзіўна, — прамовіў Томі.

— Вось бачыш, — сказала Піпі. — Няма нічога лепшага за штукашукальніцтва. Розуму не дабярэ, чаму іншыя не хапаюцца за гэтую справу. Быць цеслярамі, шаўцамі ці камінарамі — гэта людзей задавальняе. Але штукашукальніцтва? Не-е, гэта ім ніяк не пасуе!

Потым яна прапанавала Аніцы:

— Чаму б табе не праверыць, што ў тым старым пні? У старых пнях амаль заўсёды знаходзяцца розныя штукі.

Аніка засунула руку і тут жа выхапіла чырвоныя пацеркі з сапраўдных каралаў. І яна, і Томі нейкі час проста стаялі, разявіўшы раты ад вялікага здзіўлення. Яны вырашылі, што надалей будуць займацца штукашукальніцтвам штодня.

Піпі да паловы ночы гулялася ў мяч, і цяпер раптам ёй захацелася спаць.

— Думаю, мне трэба пайсці трошкі падрамаць, — сказала яна. — Вы не маглі б пайсці са мной і падаткнуць мне коўдру?

Седзячы на краі ложка і здымаючы чаравікі, Піпі задуменна паглядзела на іх і сказала:

— Ён хацеў заняцца веславаннем, гэты Бенгт. Пф-ф! — чмыкнула яна з пагардай. — Ужо я навучу яго веславаць! Іншым разам!

— Скажы, Піпі, чаму ў цябе такія вялікія чаравікі? — паважліва спытаў Томі.

— Каб варушыць пальцамі ног, — адказала яна.

Потым Піпі легла спаць. Яна заўжды спала нагамі на падушцы, а галавой пад коўдрай.

— Менавіта так спяць у Гватэмале, — запэўніла яна. — І гэта адзіна правільны спосаб спаць. Такім чынам я магу варушыць пальцамі ног і сплючы. Вы можаце заснуць без калыханкі? — працягнула яна. — Мне заўжды трэба трохі паспяваць сабе, а то я і вока не злажў.

Томі і Аніка пачулі мармытанне пад коўдрай. Гэта Піпі спявала сабе, каб заснуць. Ціха і асцярожна яны выйшлі на дыбачках, каб не турбаваць яе. У дзвярах яны павярнуліся, каб апошнім разам

Піпі — штукашукальніца і пабівальніца хуліганаў

зірнуць на ложкак. Яны не ўбачылі нічога іншага, апроч ступняў Піпі на падушцы. Яна ляжала і круціла пальцамі.

Томі і Аніка паспяшаліся дадому. Аніка моцна сціскала ў руцэ свае чырвоныя каралі.

— І ўсё ж так дзіўна, — сказала яна. — Томі, ты ж не думаеш, што... што Піпі сама загадзя паклала туды гэтыя рэчы?

— Невядома, — адказаў Томі. — Што датычыць Піпі, то нічога немагчыма ведаць напэўна.

ПІПІ ГУЛЯЕ Ў ДАГАНЯЛКІ З ПАЛІЦЭЙСКІМІ

У маленькім гарадку ўсе хутка даведаліся, што на віле «Напракудзіле» жыве зусім адна дзевяцігадовая дзяўчынка. Цётчкі і дзядзечкі ў горадзе меркавалі, што гэта непарадак. Бо ўсім жа дзецям належыць мець кагосьці, хто будзе іх настаўляць, усім дзецям належыць наведаць школу і вучыць табліцу множання. І таму цётчкі і дзядзечкі пастанавілі, што дзяўчынку з вілы «Напракудзіль» неабходна пасяліць у дзіцячы дом.

Адным пагодным дзяньком Піпі запрасіла Томі і Аніку на паслябедзенную каву з імбірным пячэннем. Яна прынесла каву на ганак веранды. Стаяла цудоўнае сонечнае надвор'е, па садзе Піпі разліваўся кветакавы водар. Спадар Нільсан лазіў уверх і ўніз па парэнчах ганка. І час ад часу конь цягнуўся пысай, каб яго пачаставалі імбірным пячэннем.

— Усё-ткі як жа здрава жыць, — сказала Піпі, выцягнуўшы ногі як мага далей.

Акурат у гэты момант праз брамку зайшлі двое паліцэйскіх у форме.

— Ой, — сказала Піпі, — напэўна, сёння таксама мой шчаслівы дзень. Паліцыя — гэта найлепшае, што я ведаю. Пасля кісялю з рэвенню.

І яна пайшла насустрач паліцэйскім, ззяючы ад радасці.

— Ці тая гэта дзяўчынка, якая пераехала ў вілу «Напракудзілу»? — спытаў адзін з паліцэйскіх.

— Наадварот, — сказала Піпі, — гэта вельмі маленькая цётхна, якая жыве на трэцім паверсе на іншым канцы горада.

Яна так сказала, бо хацела трошкі пажартаваць з паліцэйскімі. Але ім гэта зусім не здалося смешным. Яны зрабілі заўвагу, што ёй не варта дасціпнічаць. Потым паліцэйскія расказалі, што добрыя гараджане паклапаціліся, каб Піпі атрымала месца ў дзіцячым доме.

— Я ўжо маю месца ў дзіцячым доме, — сказала Піпі.

— Што ты такое кажаш? Хіба пра гэта ўжо падбалі? — спытаў адзін з паліцэйскіх. — Дзе знаходзіцца той дзіцячы дом?

— Тут, — адказала Піпі з гонарам. — Я дзіця, а гэта — мой дом, адпаведна, гэта дзіцячы дом. І месца ў мяне тут ёсць, поўна месца.

— Мілае дзіця, — сказаў паліцэйскі і ўсміхнуўся, — ты мяне не зразумела. Цябе чакае сапраўдны дзіцячы дом, дзе за табой будзе нагляд.

— А ў ваш дзіцячы дом можна браць з сабой коней? — пацікавілася Піпі.

— Безумоўна, не, — адказаў паліцэйскі.

— Так я і думала, — панура сказала Піпі, — а што наконт малпаў?

— Ні ў якім разе, ты ж разумеш.

— Ясна, — сказала Піпі, — тады прыстарайцеся дзетак для вашага дзіцячага дома ў якім-небудзь іншым месцы. Я не збіраюся туды пераязджаць.

— Але хіба ты не разумееш, што табе трэба хадзіць у школу? — сказаў паліцэйскі.

— Навошта хадзіць у школу?

— Для таго, каб вучыцца карыснаму.

— Якому карыснаму? — удакладніла Піпі.

— Усяму магчымаму, — адказаў паліцэйскі, — процьме важных рэчаў, такіх як табліца множання, напрыклад.

— Я дзевяць гадоў выдатна абыходзілася без мнаганожання, — сказала Піпі, — то і далей абыдуся.

— Але ўяві, як будзе непрыемна, калі ты так і застанешся неадукаванай. Уяві, што ты вырастеш, да цябе падыдзе хто-небудзь і спытае, як называецца сталіца Партугаліі, а ты не зможаш адказаць.

— Ясна, што я змагу адказаць, — сказала Піпі. — Я адкажу вось як: «Калі табе так ужо заманулася даведацца, як называецца сталіца Партугаліі, то зрабі ласку, дашлі сваё пытанне найпрост у Партугалію!»

— Але хіба ты не думаеш, што табе самой будзе крыўдна гэтага не ведаць?

— Мо і так, — сказала Піпі, — і тады па вечарах я буду ляжаць, не змыкаючы вока, і ўсё думаць пра тое, як жа ўрэшце празываецца тая сталіца Партугаліі. Але ж немагчыма ўвесь час толькі весяліцца, — сказала Піпі і перавярнулася дагары нагамі. — Паміж іншым, я была ў Лісабоне з татам, — працягнула яна, стоячы на руках, бо магла размаўляць і так.

Але тады адзін з паліцэйскіх сказаў, каб дзяўчынка ні ў якім разе не думала, што яна можа рабіць што захоча. Ёй належыць выправіцца ў дзіцячы дом і зрабіць гэта неадкладна. Ён падышоў да яе і схапіў за руку. Але Піпі імгненна вызвалілася, лёгенька пляснула па ім і выгукнула:

— Ты вода!

Паліцэйскі нават міргнуць не паспеў, як Піпі заскочыла на парэнчы веранды. Потым яна падцягнулася на руках і ўскараскалася на балкон, які навісаў над верандай. Паліцэйскія не мелі жадання лезці тым жа шляхам. Таму яны кінуліся ў дом і пабеглі наверх. Але калі яны дабраліся да балкона,

Піпі ўжо амаль узлезла на дах, караскаючыся па дахоўцы, што тая малпа. Праз імгненне яна ўжо была там і спрытна скокнула на комін. Унізе на балконе стаялі абодва паліцэйскія і рвалі на сабе валасы, а на газоне стаялі Томі і Аніка, вырачыўшы вочы на Піпі.

— Як жа весела гуляцца ў даганялкі, — крыкнула Піпі. — І як міла з вашага боку прыйсці сюды. Сёння таксама мой шчаслівы дзень, гэта відавочна.

Падумаўшы крыху, паліцэйскія прынеслі драбіны, прыставілі іх да сцяны дома і палезлі наверх, спачатку адзін, а потым другі, каб спустіць Піпі. Але выглядалі яны даволі напалохана, калі, ускараскаўшыся на дах і балансуючы, пасунуліся ў напрамку Піпі.

— Не бойцеся, — крыкнула ім Піпі. — Гэта бяспечна. І весела.

Калі паліцэйскім заставалася два крокі да Піпі, яна спрытна саскочыла з коміна і з піскам і смехам перабегла па даху да іншага яго канца. За пару метраў ад дома стаяла дрэва.

— А зараз я даю нырца! — крыкнула Піпі і скокнула проста ў зялёную вершаліну дрэва.

Крэпка ўчапіўшыся за галіну, яна крыху пагайдалася туды-сюды, адпусціла рукі і саскочыла на зямлю. Потым яна стралой кінулася да другой сцяны дома і прыбрала драбіны.

Паліцэйскія выглядалі крыху збянтэжанымі, калі Піпі саскочыла, але збянтэжыліся яшчэ больш, калі, балансуючы, вярнуліся назад з разлікам спусціцца па драбінах. Спачатку яны жахліва разлаваліся і закрывчалі Піпі, якая стаяла ўнізе і глядзела на іх, каб яна прыставіла драбіны, а то яна пабачыць ад іх ужо іншае абыходжанне.

— Чаго вы такія злыя? — з папрокам сказала Піпі. — Мы ж гуляем у даганялкі, а для гэтага трэба быць сябрамі!

Паліцэйскія крыху падумалі і нарэшце адзін з іх сказаў сарамлівым голасам:

— Дзетка, ці не будзеш ты ласкавая прыставіць лесвіцу, каб мы маглі спусціцца?

— Калі ласка, — сказала Піпі і імгненна прыставіла лесвіцу. — А потым мы можам разам папіць кавы.

Паліцэйскія, аднак, павялі сябе падступна, бо як толькі спусціліся на зямлю, кінуліся да Піпі з крыкам:

— Ну, зараз ты атрымаеш, гадкае дзяўчо!
Але Піпі на гэта сказала:

— Не, больш у мяне няма часу на гульні. Хоць прызнаю, што гэта было забавна.

Крэпка ўхачіўшы абодвух паліцэйскіх за рамяні, яна вынесла іх па садовай сцяжыне за брамку. Там яна пасадзіла іх на дарогу, і прайшло ня мала часу, перш чым яны ачомаліся і заварушыліся.

— Пачакайце крыху! — крыкнула Піпі і пабегла на кухню. Назад яна выйшла з дзвюма пячэнькамі ў форме сэрцайкаў і сказала дружалюбна:

— Хочаце пакаштаваць? Яны крыху падгарэлі, але гэта не страшна.

Потым яна вярнулася да Томі і Анікі, якія стаялі з круглымі вачыма і толькі дзівіліся. А паліцэйскія паспяшаліся назад у горад і сказалі там усім цётчкам і дзядзечкам, што Піпі зусім не пасуе для дзіцячага дома. А пра тое, як яны пабывалі на даху, яны не казалі. І цётчкі і дзядзечкі вырашылі, што лепш дазволіць Піпі застацца жыць на віле «Напракудзіле». А калі раптам яна пажадае пайсці ў школу, то хай тады дбае пра гэта самастойна.

Тым часам Піпі, Томі і Аніка цудоўна прабавілі паслябедзенны час. Яны працягнулі перарванае піццё кавы. Піпі з’ела чатырнаццаць імбірных пячэнек, а потым сказала:

— Пад сапраўднымі паліцэйскімі я мела на ўвазе не такое. Не-не! Гэтыя зашмат чаўплі пра дзіцячы дом, мнаганожанне і Лісабон.

Потым яна вынесла каня, і яны ўсе разам пакаталіся на ім. Аніка спачатку забаялася і не хацела, але калі пабачыла, як весела катаюцца Томі і Піпі, то перадумала. Піпі пасадзіла на каня і Аніку таксама. Конь скакаў па садзе, і Томі спяваў:

— Галопам скачам з трум-ба-бумам.

Калі Томі і Аніка ўвечары леглі спаць, Томі сказаў:

— Аніка, як думаеш, гэта ж добра, што Піпі пераехала сюды?

— Яшчэ як добра, — адказала Аніка.

— Я нават не памятаю, ува што мы раней гуляліся, пакуль яна сюды не пераехала. А ты памятаеш?

— Ну, мы гулялі ў кракет і ўсякае такое, — сказала Аніка. — Але з Піпі неяк больш здораўска, я думаю. І коні, і што заўгодна!

ПІПІ ІДЗЕ Ў ШКОЛУ

Безумоўна, Томі і Аніка хадзілі ў школу. Штораніцы а восьмай, узяўшыся за рукі, з падручнікамі пад пахай, яны неахвотна выпраўляліся туды.

Тым часам Піпі збольшага часала свайго каня і апранала Спадара Нільсана ў касцюмчык. Альбо займалася ранішняй гімнастыкай, што выглядала наступным чынам: яна становілася роўна, а потым сорок тры разы запар кулялася ў падскоках. А пасля садзілася на кухонны стол і ціхамірна выпівала вялікі кубак кавы ды з'ядала бутэрброд з сырам.

Томі і Аніка заўжды з тугою глядзелі ў бок вілы «Напракудзіль», калі ішлі ў школу. Нашмат ахвотней яны б пагулялі з Піпі. Куды лягчэй было б трываць школу, каб прынамсі і Піпі туды хадзіла.

— Уяві, як было б здорава разам вяртацца са школы, — сказаў Томі.

— І разам хадзіць туды, — дадала Аніка.

Чым даўжэй яны так разважалі, тым болей шкадавалі, што Піпі не школьніца, і нарэшце яны вырашылі паспрабаваць угаварыць яе пайсці ў школу.

— Ты не ўяўляеш, якая ў нас добрая настаўніца, — хітра сказаў Томі Піпі, калі пасля абеду яны з Анікай прыйшлі на вілу «Напракудзілу», спярша старанна зрабіўшы хатнія заданні.

— Каб ты толькі ведала, як жа весела ў школе, — запэўнівала Аніка. — Я ашалела б, калі б не магла туды хадзіць.

Піпі сядзела на зэдліку і мыла ногі ў балеі. Яна нічога не сказала, а толькі пакруціла пальцамі ног так, што вада расплюхалася вакол.

— Там не трэба быць жахліва доўга, — працягнуў Томі, — толькі да другой гадзіны.

— Ага, а потым у нас будуць калядныя канікулы, і велікодныя канікулы, і летнія канікулы, — сказала Аніка.

У задуменні Піпі закусіла вялікі палец на назе, але ўсё яшчэ нічога не сказала. Раптам яна рашуча выплюхнула ўсю ваду на кухонную падлогу, так што ў Спадара Нільсана, які непадалёк гуляўся з люстэркам, цалкам вымаклі штаны.

— Як несправядліва! — абурана сказала Піпі, не зважаючы на роспач Спадара Нільсана. — Як жа гэта несправядліва! Я не збіраюся гэтага трымаць!

— Чаго менавіта? — пацікавіўся Томі.

— Праз чатыры месяцы — Каляды, і тады ў вас будуць калядныя канікулы. А я, што атрымаю я? — сказала Піпі трагічным голасам. — Ніякіх канікул, нават маленечкіх, — наракала яна. — Гэта трэба мяняць. Я заўтра ж іду ў школу.

Томі і Аніка запляскалі ў далоні ад захаплення.

— Ура! Тады мы чакаем цябе а восьмай перад нашай брамкай.

— Ну не, — сказала Піпі, — так рана я не магу. І, дарэчы, я, напэўна, паеду ў школу на кані.

Так яна і зрабіла. На наступны дзень роўна а дзясятай гадзіне яна вынесла каня з веранды, і ўжо праз імгненне ўсе людзі ў маленькім гарадку кінуліся да вокнаў паглядзець, як панёс конь. Дакладней, яны думалі, што конь панёс. Але гэтак не было. Проста Піпі крыху спяшалася ў школу. Дзікім галопам конь занёс яе на школьны двор, Піпі саскочыла на хаду, прывязала каня да дрэва і ўварвалася ў клас, бразнуўшы дзвярыма так, што

Томі, Аніка і іх мілыя аднакласнікі падскочылі на сваіх месцах.

— Здарова! — пракрыгчала Піпі, памахаўшы сваім вялікім капелюшом. — Я паспела да мнага-ножання?

Томі і Аніка расказвалі сваёй настаўніцы, што прыйдзе новая дзяўчынка, якую завуць Піпі Доўгая Панчоха. Настаўніца таксама чула тое, што гаварылі пра Піпі ў гарадку. Паколькі настаўніца была вельмі добрай і мілай фрэкен, яна вырашыла зрабіць усё, каб Піпі спадабалася ў школе.

Піпі плюхнулася на вольнае месца за партай, хоць ніхто ёй не прапаноўваў. Але настаўніца, не зважаючы на бесцырымонныя паводзіны дзяўчынкi, толькі зычліва сказала:

— Рада вітаць цябе ў школе, мілая Піпі. Спадзяюся, што табе тут спадабаецца і ты сапраўды шмат чаму навучышся.

— Ага, а я разлічваю атрымаць калядныя канікулы, — сказала Піпі. — Я дзеля гэтага прыйшла. Справядлівасць перадусім!

— Спачатку назаві мне сваё поўнае імя, — сказала настаўніца, — і тады я запішу цябе ў школу.

— Мянэ завуць Піпілота Цыкорыя Гардзіна Правіянга Эфраімаўна Доўгая Панчоха, дачка капітана Эфраіма Доўгай Панчохі, колісь жаху сямі мораў, на сённяя ціхаакіянскага караля. Піпі — гэта маё скарочанае імя, бо тата лічыў, што «Піпілота» занадта доўга вымаўляць.

— Вось як, — сказала настаўніца, — тады мы таксама будзем называць цябе Піпі. Але давай зараз крыху праверым твае веды, — працягнула яна. — Ты ж вялікая дзяўчынка, і напэўна ўжо ведаеш шмат. Можам пачаць з матэматыкі. Што ж, Піпі, скажы, калі ласка, колькі будзе сем плюс пяць?

Піпі паглядзела на яе здзіўлена і сярдзіта. Потым яна сказала так:

— Паслухай, калі ты сама гэтага не ведаеш, то не разлічвай, што я табе буду гэта расказваць!

Усе дзеці спалохана паглядзелі на Піпі. А настаўніца растлумачыла ёй, што ў школе нельга размаўляць падобным чынам. Нельга звяртацца да настаўніцы на «ты», замест гэтага трэба называць яе «фрэкен».

— Прабачце, калі ласка, — са шкадаваннем сказала Піпі. — Я не ведала. Я больш так не буду.

— Я спадзяюся на гэта, — сказала настаўніца. — І я табе скажу, што сем плюс пяць будзе дванаццаць.

— Вось бачыш, — абурылася Піпі. — Ты і сама гэта ведала, дык чаго тады пытаешся? О, што ж я за дурніца, зноў сказала табе «ты». Прабач, — выбачылася яна і моцна ўшчыкнула сябе за вуха.

Настаўніца зрабіла выгляд, што нічога не заўважыла. Яна працягнула:

— Што ж, Піпі, колькі, на тваю думку, будзе восем плюс чатыры?

— Прыблізна шэсцьдзясят сем, — выказала здагадку Піпі.

— Безумоўна, не, — сказала настаўніца, — восем плюс чатыры будзе дванаццаць.

— Так, мая красачка, гэта неяк далёка зайшло, — сказала Піпі. — Ты ж сама раней сцвярджала, што гэта сем плюс пяць дае дванаццаць. Нават у школе мусіць быць нейкі парадак. Калі ты, як маленькая, захапляешся такой лухтой, то чаму б табе не адсесці ў куток і не заняцца матэматыкай самастойна, а нас не чапаць, каб мы маглі гуляцца ў даганялкі. Ох, я зноў сказала табе «ты»! — спало-

хана выгукнула яна. — Ці можаш ты дараваць мне гэты апошні разок, надалей я буду старацца памятаць пра гэта трохкі лепей.

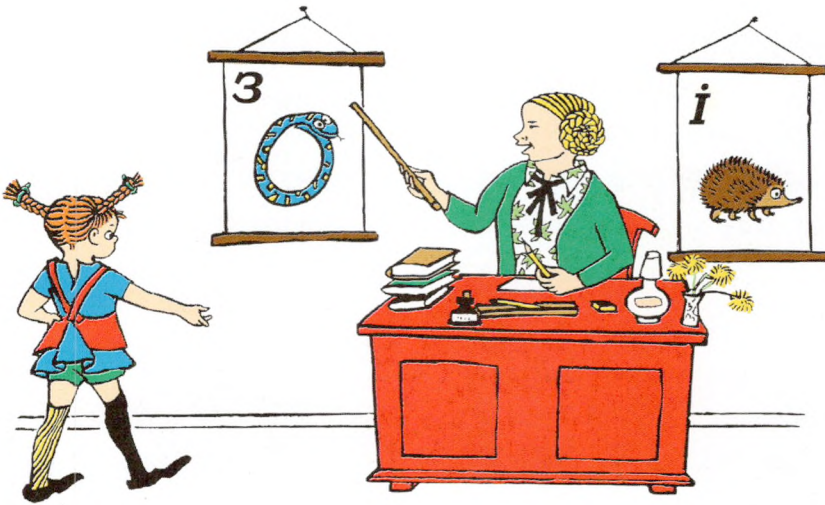
Настаўніца сказала, што даруе. Але больш яна не лічыла, што варта яшчэ займацца з Піпі матэматыкай. Замест гэтага яна пачала апытваць іншых дзяцей.

— Томі, можаш адказаць мне на наступнае пытанне, — сказала яна. — Калі ў Лісы было сем яблыкаў, а ў Акселя — дзевяць, колькі ўсяго яблыкаў у іх было?

— Сапраўды, Томі, адкажы, — падала голас Піпі. — Заадно можаш і мне адказаць на такое пытанне: калі Лісе забалеў жывот, а Акселю забалеў жывот яшчэ болей, то хто вінаваты і адкуль яны сцягнулі яблыкі?

Настаўніца зноў зрабіла выгляд, што нічога не пачула, і павярнулася да Анікі.

— Зараз ты, Аніка, атрымаеш задачу: Гўстаў пайшоў на экскурсію са сваімі аднакласнікамі. Перад экскурсіяй у яго была адна крона, а калі ён вярнуўся дахаты, у яго было 7 эрэ. Колькі ён выдаткаваў?

— Цікавенька, — сказала Піпі, — мне яшчэ хочацца даведацца, чаму ён такі марнатравец, ці купляў ён ліманад і ці добра памыў вушы перад экскурсіяй.

Настаўніца вырашыла, што бадай хопіць матэматыкі. Яна падумала, што, магчыма, Піпі больш спадабаецца чытанне. Таму яна дастала прыгожую картку, на якой быў намаляваны вожык. Над вожыкам была надрукаваная літара «і».

— Зараз, Піпі, будзе нешта вясёлае, — таропка сказала яна. — Тут ты бачыш калючага вожыка з іголкамі. Слова «іголка» пачынаецца на літару «і».

— Ну, у гэта я ніколі не паверу, — сказала Піпі, — выглядае як палачка, а зверху — бы мушка насядзела. І пры чым тут вожык да мушынай пэцканіны?

Настаўніца дастала наступную картку, на якой была намаляваная змяя, і растлумачыла Піпі, што літара побач з малюнкам называецца «зэ».

— Калі ўжо зайшла гаворка пра змей, — сказала Піпі, — я тут прыгадала, як змагалася са здаравеннай змяёй у Індыі. Гэта была кашмарная змяя, вы не паверыце, чатырнаццаць метраў у даўжыню, лютая, як воўк, штодня яна зжырала па пяць дарослых індыйцаў і двое немаўлят на дэсерт, і аднойчы захацела з’есці на дэсерт мяне, яна абвілася вакол мяне — ж-жух! — але: «Плавалі — знаём», — сказала я і ўдарыла яе па галаве — бах! — і тады яна засычэла — с-с-с! — і тады я ўдарыла яе яшчэ раз — бах! — і — брымц! — яна сканала. Дык то літара «зэ»? Што ж, усім літарам літара, пакідае моцнае ўражанне!

Піпі давялося перавесці дух. А настаўніца, якая ўжо пачала думаць, што Піпі — складанае дзіця і хуліганка, прапанавала класу памаляваць. Нарэшце

Піпі Доўгая Панчоха

Піпі супакоіцца і будзе спакойна маляваць, спадзявалася настаўніца. Яна дастала паперу і алоўкі і раздала дзецям.

— Можаце маляваць што хочаце, — сказала яна, а сама села за настаўніцкі стол правяраць сшыткі.

Праз некаторы час яна падняла вочы, каб паглядзець, як там маляванне. Выявілася, што ўсе дзеці толькі глядзелі на Піпі, якая ляжала на падлозе і з вялікім імпэтам нешта на ёй крэсліла.

— Так, Піпі, — раздражнёна сказала настаўніца, — чаму ты не малюеш на паперы?

— Я даўно яе змалявала, але мой конь усё адно не ўлазіць на гэтую няшчасную паперку, — сказала Піпі. — Зараз я малюю пярэдняю нагу, але калі дайду да хваста, напэўна, мне давядзецца выйсці ў калідор.

Настаўніца крыху падумала.

— Што, калі нам замест гэтага заняцца спевамі? Давайце заспяваем песеньку, — прапанавала яна.

Усе дзеці ўсталі за партамі, апроч Піпі, якая засталася ляжаць на падлозе.

— Ведаеш, што, — сказала яна, — я маю на ўвазе, ведаеш, што, фрэкен? Было жахліва весела прыйсці сюды і паглядзець, як вы тут маецеся. Але думаю, што наўрад ці мне захочацца яшчэ хадзіць у школу. Хай будзе як будзе з каляднымі канікуламі. Неяк тут зашмат і яблыкаў, і вожыкаў, і змей, і ўсякага такога. Мне ўжо галава кружыцца. Я спадзяюся, што ты, фрэкен, не сярдуеш.

На гэта настаўніца сказала, што, безумоўна, ёй шкада, і найперш таму, што Піпі не хацела паспрабаваць паводзіцца належным чынам, бо ніякая дзяўчынка, якая паводзілася б, як Піпі, не змагла б хадзіць у школу, нават калі б хацела больш за ўсіх на свеце.

— Хіба я дрэнна паводзілася? — вельмі здзіўлена спытала Піпі. — Але я і сама гэтага не ведала, — сказала яна, выглядаючы пры гэтым вельмі засмучанай.

Немагчыма было выглядаць больш засмучанай, чым Піпі, калі тая засмучалася. Яна крыху пастаяла моўчкі, а потым сказала дрыготкім голасам:

— Разумееш, фрэкен, калі ў кагосьці мама — анёл, а тата — ціхаакіянскі кароль, а сама яна ўсё сваё жыццё плавала па морах і акіянах, цяжка ведаць, як правільна паводзіцца ў школе сярод усіх гэтых яблыкаў і вожыкаў.

Настаўніца сказала, што разумее гэта, і што яна больш не сярдуе на Піпі, і што Піпі, магчыма, магла б зноў прыйсці ў школу, калі зробіцца крыху старэйшай. І Піпі адразу заззяла ад радасці.

— Я думаю, што ты вельмі добрая, фрэкен. І гэта вось для цябе, фрэкен!

Піпі дастала з кішэні і паклала на стол цудоўны залаты гадзіннічак. Настаўніца запырэчыла, што не можа прыняць такую каштоўную рэч ад Піпі, але тады Піпі сказала:

— Лепш вазьмі! А інакш я прыйду сюды заўтра зноў, і гэта будзе відовішча не для слабых духам.

Потым Піпі выбегла на школьны двор і ўскочыла на каня. Усе дзеці сабраліся вакол яе, каб паглядзіць каня і паглядзець на яе адпраўленне.

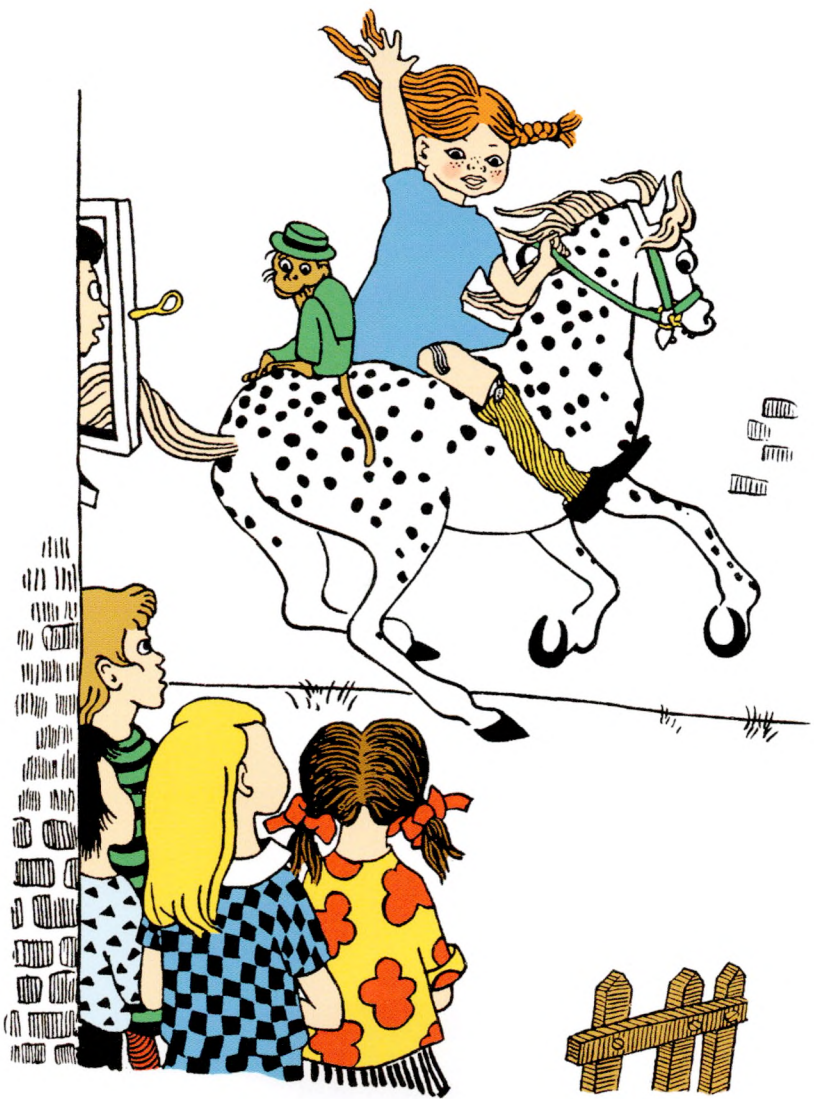
— Добра, што я знаёмая са школамі ў Аргенціне, — сказала Піпі, паблажліва паглядаючы на дзяцей зверху ўніз. — Вам бы там павучыцца.

Велікодныя канікулы там пачынаюцца праз тры дні пасля калядных, а калі заканчваюцца велікодныя, то да пачатку летніх застаецца тры дні. Летнія канікулы заканчваюцца першага лістапада, і тады, зразумела, трэба папацець, пакуль не пачнуцца калядныя канікулы адзінаццатага лістапада. Але трываць магчыма, бо прынамсі няма ніякіх хатніх заданняў. У Аргенціне строга забаронена рабіць хатнія заданні. Здараецца часам, што якое-небудзь аргенцінскае дзіця, схваўшыся ў шафе, цішком робіць там хатняе заданне, але бяда, калі пра гэта даведаецца мама. Ніякай матэматыкай у школе не займаюцца: калі ўжо якое дзіця раптам ведае, колькі будзе сем плюс пяць, то яму давядзецца стаяць у кутку ганьбы цэлы дзень, калі па дурасці небарака раскажа пра гэта настаўніцы. Чытанне ў іх толькі па пятніцах, і тое толькі ў тым выпадку, калі ёсць якія-небудзь кніжкі для чытання. Але іх ніколі няма.

— Чым жа дзедзі займаюцца ў школе? — пацікавіўся адзін хлопчык.

— Ядуць цукеркі, — упэўнена сказала Піпі. — З найбліжэйшай цукерачнай фабрыкі пракладзена

Піпі Доўгая Панчоха

доўгая труба проста ў школьны клас, па ёй цалюткімі днямі бяжыць струмень цукерак, так што дзеці па горла занятыя іх паяданнем.

— А што робіць настаўніца? — пацікавілася дзяўчынка.

— Што за някемлівасць? Яна здымае для дзяцей абгорткі з цукерак, — сказала Піпі. — Ты ж не думаеш, што яны самі бяруць на сябе гэты клопат? Рэдка! Самі яны нават у школу не ходзяць, а пасылаюць братоў ці сяцёр.

Піпі ўзмахнула сваім вялізным капелюшом.

— Шчасліва, дзеткі, — весела крыкнула яна. — Яшчэ не хутка ўбачымся. Але заўжды памятайце, колькі яблыкаў было ў Аксея, а інакш вам капшы. Ха-ха-ха!

Са звонкім смехам Піпі паскакала праз браму так, што жвір паляцеў з-пад капытоў каня і задрыжалі шыбы ў школьных вокнах.

ПІПІ СЯДЗІЦЬ НА БРАМЦЫ І ЛАЗІЦЬ ПА ДРЭВАХ

Перад вілай «Напракудзілай» сядзелі Піпі, Томі і Аніка. Піпі сядзела на адным слупе брамкі, Аніка на другім, а Томі сядзеў на самой брамцы. Стаяў цёплы цудоўны дзянёк напрыканцы жніўня. Грушавае дрэва, якое расло проста ля брамкі, так нізка апусціла свае галіны, што дзеці маглі без аніякага клопату зрываць салодкія жоўта-чырвоныя грушкі. Дзеці ласаваліся і выплёўвалі агрызкі на дарогу.

Віла «Напракудзіла» знаходзілася акурат там, дзе гарадок заканчваўся, пачыналася сельская мясцовасць і вуліца пераходзіла ў вясковую дарогу. Гараджане любілі прагульвацца ў бок вілы «Напракудзілы», бо там пачыналіся самыя прыгожыя мясціны.

Акурат калі дзеці сядзелі там і елі грушы, па дарозе з горада прыйшла дзяўчынка. Ubачыўшы дзяцей, яна спынілася і спытала:

— Ці не праходзіў міма вас мой тата?

— Хм, — сказала Піпі, — як ён выглядаў? Такі з блакітнымі вачыма?

— Ага, — сказала дзяўчынка.

— Такі сярэдняга росту, не завысокі і не занізкі?

— Ага, — сказала дзяўчынка.

— Такі ў чорным капелюшы і ў чорных чаравіках?

— Менавіта, — нецярпліва сказала дзяўчынка.

— Не-а, такога мы не бачылі, — упэўнена сказала Піпі.

Дзяўчынка збянтэжана пайшла далей, не сказаўшы ні слова.

— Пастой! — крыкнула Піпі ёй у след. — Ці ёсць у яго лысіна?

— Дакладна няма, — злосна адказала дзяўчынка.

— Папанцавала яму, — сказала Піпі і выплюнула агрызак.

Дзяўчынка хутка пайшла прэч, але Піпі зноў крыкнула:

— У яго яшчэ такія незвычайна вялікія вушы вісяць да плячэй?

— Не, — сказала дзяўчынка, абярнуўшыся з агаломшаным выглядам. — Няўжо ты маеш на

ўвазе, што міма сапраўды праходзіў дзядзька з такімі вялікімі вушамі?

— Ніколі не бачыла нікога, хто праходзіў бы вушамі, — сказала Піпі. — Усе, з кім я знаёмая, ходзяць нагамі.

— Фу, якая ты няўважлівая дурніца! Я маю на ўвазе, ці сапраўды ты бачыла дзядзьку, які меў бы такія вялікія вушы?

— Не-а, — сказала Піпі. — Людзей з настолькі вялікімі вушамі не існуе. Бо тады вушы занадта кідаліся б у вочы. Ну як бы гэта выглядала? Гэта немагчыма. Прынамсі не ў гэтай краіне, — крыху падумаўшы, дадала яна. — У Кітаі ўсё крыху інакш. Адноўчы ў Шанхаі я бачыла дзядзьку з такімі вялікімі вушамі, што яны былі яму за плашч. Калі ішоў дождж, ён проста залазіў пад свае вушы, і яму было там цёпла і ўтульна, хоць вушы пачуваліся так сабе. У асабліва гадкае надвор'е пад сваімі вушамі ён ладзіў прытулак для сяброў і знаёмых. Схаваўшыся там, яны заводзілі тужлівыя песні, пакуль знадворку бушавала непагадзь. Вельмі ўжо яго любілі за ягоныя вушы. Хай Шан яго звалі. Бачылі б вы, як Хай Шан раніцай імчаўся

на працу! Ён заўсёды прыходзіў у апошнюю хвіліну, таму што надта любіў паспаць зранку падолей, і вы проста не ўяўляеце, наколькі міла выглядала, калі ён імчаўся, а за ім, як два вялікія жоўтыя ветразі, развяваліся вушы.

Дзяўчынка спынілася і толькі слухала Піпі, разявіўшы рот. Томі і Аніка ўжо больш не маглі есці грушкі. Яны таксама слухалі на ўсе вушы.

— Дзяцей у яго было болей, чым ён мог злічыць, і меншага звалі Петэрам, — працягнула свой расказ Піпі.

— Але немагчыма, каб кітайскага хлопчыка звалі Петэрам, — запырэчыў Томі.

— Менавіта так яму казалі і ягоная жонка, маўляў, немагчыма, каб кітайскага хлопчыка звалі Петэрам. Але Хай Шан быў неверагодна ўпарты і сказаў, што альбо дзіця будучь зваць Петэрам, альбо зусім ніяк. Ён насупіўся, зашыўся ў кут і накрыўся з галавой вушамі. Яго беднай жонцы не заставалася нічога іншага, як саступіць, і дзіця атрымала імя Петэр.

— Хм, — сказала Аніка.

— Гэта было самае нязноснае дзіця ва ўсім Шанхаі, — працягнула Піпі, — такое ўжо перабор-

лівае ў ядзе, чыста мамчына ліха. Вы ж ведаеце, што ў Кітаі ядуць ластаўчыны гнёзды? Дык вось, неяк ягоная маці сядзела з поўнай талеркай ластаўчыных гнёздаў і спрабавала накарміць яго. «Петрык, — казала яна, — з’еш адно ластаўчына гняздзечка за тату!» Але Петэр толькі сціскаў зубы і матаў галавой. Нарэшце Хай Шан так раззлаваўся, што паабяцаў: пакуль Петэр не з’есць гняздзечка за тату, ніякай новай ежы ён не атрымае. А ўжо калі Хай Шан нешта казаў, то так яно і рабілася. Адно і тое ж ластаўчына гняздо то прыносілі з кухні, то заносілі назад з траўня па кастрычнік. Чатырнаццатага ліпеня Петэрава мама пачала ўмольваць даць Петэру пару фрыкадэлек, але Хай Шан сказаў: «Не».

— Лухта, — абурылася дзяўчынка на дарозе.

— Менавіта гэтак сказаў і Хай Шан, — працягнула Піпі. — «Лухта, дзіця напэўна можа з’есці гняздо, калі толькі перастане ўпарціцца», — сказаў ён. Але Петэр не расціскаў зубы з траўня па кастрычнік.

— Як жа ён тады мог жыць? — здзіўлена спытаў Томі.

— А ён і не мог, — сказала Піпі. — Памёр з чыстай упартасці. Васямнаццатага кастрычніка. Пахавалі дзевятнаццатага. А дваццатага праз фортку заляцела ластаўка і адклала яйкі ў ластаўчына гняздо, якое стаяла на стале. Так што ў любым выпадку гняздо прыдалося. Ніякай шкоды не здарылася, — весела сказала Піпі.

Потым яна задуменна паглядзела на дзяўчынку, якая стаяла зусім ашалелая.

— Неяк дзіўна ты выглядаеш, — сказала Піпі. — Што цябе бянтэжыць? Ці не думаеш ты, што я сяджу тут і маню табе? Так, хіба?! Дык кажы тады, — пагрозліва сказала Піпі, закасваючы рукавы.

— Зусім не, — спалохана сказала дзяўчынка. — Не тое, каб я хацела сказаць, што ты маніш, але...

— Вось ты не хацела, — сказала Піпі, — аднак менавіта гэта я і раблю. Я хлушу так, што ў мяне язык чарнее, хіба не заўважна? Ты сапраўды думаеш, што дзіця можа пражыць без ежы з траўня па кастрычнік? Зусім не, я ведаю, што яны могуць цудоўна абыходзіцца без ежы тры-чатыры месяцы, але з траўня па кастрычнік — гэта лухта. Ты ж

разумееш, што гэта чыстая мана. Ты не павінна дазваляць людзям дурыць табе галаву.

Гэтым разам дзяўчынка пайшла і больш не абарочвалася.

— Што за легкаверны народ, — сказала Піпі Томі і Аніцы. — З мая па кастрычнік, што за лухта!

І яна крыкнула ўслед дзяўчынцы:

— Не бачылі мы твайго тату! За ўвесь дзень мы не бачылі ніводнага лысага. Але ўчора іх прайшло міма сямнаццаць штук. Пад ручкі!

Сад Піпі быў проста чароўны. Дагледжаным ён не быў, хутчэй наадварот, але там расла цудоўная, ніколі не стрыжаная трава і цвілі старыя ружавыя кусты з безліччу белых, жоўтых і ружовых руж, не надта прыгожых, але з дзівосным водарам. Таксама там расло даволі шмат плодовых дрэў і — найлепшае — некалькі пракаветных дубоў і вязаў, па якіх так здорава было лазіць.

У садзе Томі і Анікі дрэваў для лажання бракавала, а мама заўжды вельмі баялася, што дзеці зваляцца і паб'юцца. Таму раней яны лазілі не так і шмат. Але цяпер Піпі сказала:

— А ці не залезці нам на гэты дуб?

Томі імгненна саскочыў з брамкі ў захапленні ад прапановы. Аніка крыху больш вагалася, але, убачыўшы на камлі вялікія наросты, на якія можна абапірацца, яна таксама падумала, што было б здорава паспрабаваць.

За пару метраў над зямлёй дуб дзяліўся на два камлі, і на разгалінаванні ўтвараўся як бы маленькі пакойчык. Неўзабаве ўсе трое дзяцей ужо сядзелі там. Над іх галовамі зялёнай столлю раскінулася вершаліна дуба.

— Мы маглі б папіць тут кавы, — сказала Піпі. — Я зганяю на кухню звару трэшкі.

Томі і Аніка запляскалі ў ладкі і закрычалі «ўра».

Даволі хутка Піпі ўправілася з варкай кавы. А булчакі яна спякла яшчэ ўчора. Яна стала пад дубам і пачала падкідаць кубкі. Томі і Аніка іх лавілі. Часам лавіў дуб, таму два кубачкі пабіліся. Але Піпі збегала па новыя. Затым настала чарга булчак, і яны даволі доўга мільгацелі ў паветры. Яны прынамсі не разбіваліся. Нарэшце Піпі залезла наверх з кававым жбанком у руцэ, вяршкі ў яе былі ў бутэльцы, а цукар у скрыначцы.

«Ніколі кава не смакавала так добра», — думалі Томі і Аніка. Дома ім не дазвалялі піць каву, толькі ў гасцях. А цяпер яны акурат былі ў гасцях. У Анікі кава трохкі пралілася на калені. Спачатку было цёпла і мокра, а потым зрабілася холадна і мокра, але Аніка сказала, што нічога страшнага.

Калі каву выпілі, Піпі пакідала кубачкі ўніз на траву.

— Хачу праверыць, наколькі трывалую парцеляну робяць у нашы дні, — сказала яна.

Адзін кубачак і ўсе тры сподкі нейкім дзівам ацалелі. У жбанка для кавы толькі носік адбіўся.

Раптам Піпі ўзяла і палезла вышэй па дрэве.

— Вы толькі паглядзіце, што тут, — крыкнула яна. — Дуб унутры пусты!

Проста ў камлі была вялікае дупло, не бачнае дзецям за лістотай.

— Ой, а можна і мне паглядзець? — спытаў Томі.

Але адказу ён не атрымаў.

— Піпі, ты дзе? — крыкнуў ён устурбавана.

І тут яны пачулі голас Піпі, але не зверху, а глыбока знізу.

— Я ўнутры дрэва. Дупло даходзіць да зямлі. Калі я гляджу ў шчылінку, то бачу жбанок для кавы знадворку.

— А як ты зараз вылезеш? — крыкнула Аніка.

— Я ніколі не вылезу, — адказала Піпі. Я заста-
нуся тут да пенсіі. І вы будзеце скідаць мне ежу
праз дупло. Пяць-шэсць разоў на дзень.

Аніка заплакала.

— Што за гора-журба? — спытала Піпі. —
Спускайцеся лепей сюды таксама, будзем гуляцца,
быццам мы гібеем у астрозе.

— Ні за што, — сказала Аніка.

Дзеля бяспекі яна зусім злезла з дрэва.

— Аніка, а я цябе бачу праз шчылінку, —
крыкнула Піпі. — Не наступі на кававы жбанок!
Гэта прыстойны жбанок паважнага веку, ніколі ні-
кому шкоды не зрабіў, не ягоная віна, што ў яго
больш няма носіка.

Аніка наблізілася да дрэва і праз шчылінку
ўбачыла кончык пальца Піпі. Гэта яе вельмі су-
цешыла, але яна ўсё адно трывожылася.

— Піпі, ты сапраўды не можаш выбрацца? —
спытала яна.

Палец Піпі знік, і ўжо праз якое імгненне яе твар паказаўся з дупла ў дрэве.

— Напэўна, магу, калі добра пастараюся, — сказала яна і развяла лістоту рукамі.

— Вылезці было так лёгка? — сказаў Томі, які ўсё яшчэ заставаўся на дрэве. — Тады я таксама хачу спусціцца трошкі пагібець.

— Думаю, усё-ткі мы возьмем драбіны, — сказала Піпі.

Яна вылезла з дзіры і спрытна спаўзла на зямлю. Потым збегала па драбіны, зацягнула іх на дрэва і спусціла ўніз у дупло.

Томі дзіка хацеў трапіць у дупло. Ускараскацца да яго было сапраўды цяжка, бо дупло знаходзілася высока, але Томі быў смелы. Таксама ён не забаяўся залезці ў цёмную паражніну. Аніка ўбачыла, як ён знік, і расхвалявалася, ці ўбачыць яго калі-небудзь яшчэ. Яна паспрабавала зазірнуць у шчыліну.

— Аніка, — пачула яна голас Томі. — Ты не ўяўляеш, як тут цудоўна. Абавязкова залазь сюды. Гэта зусім бяспечна, калі ёсць драбіны, па якіх можна спусціцца. Калі ты хоць раз залезеш, то

потым ужо не захочаш рабіць больш нічога іншага.

— Ты ўпэўнены? — спытала Аніка.

— На ўсе сто, — сказаў Томі.

Тады Аніка з дрыготкай у нагах зноў ускараскалася на дуб, і Піпі дапамагла ёй адолець апошні самы складаны адрэзак. Аніка крыху адхіснулася, убачыўшы, як цёмна ўнутры дрэва. Але Піпі трымала яе за руку і падбадзёрвала.

— Не бойся, Аніка, — пачула яна Томі знізу. — Я бачу твае ногі — калі ты будзеш падаць, я цябе злаўлю.

Але Аніка не ўпала, а шчасліва спусцілася да Томі. Праз імгненне следам спусцілася Піпі.

— Ну, хіба не здорава тут? — спытаў Томі.

І Аніка вымушана была прызнаць, што сапраўды здорава. Тут зусім не было так цёмна, як яна чакала, бо праз шчыліну прабівалася святло. Аніка падышла да яе і праверыла, ці зможа і яна ўбачыць жбанок для кавы на траве надворку.

— Тут у нас будзе хованка, — сказаў Томі. — Ніхто не здагадаецца, што мы тут. А калі нас

Піпі Доўгая Панчоха

будуць шукаць знадворку, мы зможам глядзець на іх у шчыліну. І смяцца.

— Можам узяць дубчык, прасунуць праз шчыліну і казытаць іх, — сказала Піпі. — Каб яны думалі, што гэта прывіды.

Уявіўшы гэта, дзеці так развесяліся, што разам абняліся ўсе трое. Тут прагучаў гук гонга, які азначаў, што Томі і Аніцы трэба ісці дадому абедаць.

— Эх, што за дурата, — сказаў Томі. — Нам трэба ісці дадому. Але мы прыйдзем сюды заўтра, як толькі вернемся са школы.

— Прыходзьце, — сказала Піпі.

Яны палезлі наверх па драбінах — спачатку Піпі, потым Аніка і апошнім Томі. Гэтак жа яны спушціліся з дрэва — спачатку Піпі, потым Аніка і апошнім Томі.

ПІПІ ЛАДЗІЦЬ ПІКНІК

— **С**ёння нам не трэба ў школу, — сказаў
Томі Піпі, — бо ў нас санітарны дзень.

— Ха, — выгукнула Піпі, — несправядлівасць адна за адной! А мне не даюць ніякага санітарнага дня, хоць мне б ён прыдаўся. Вы толькі паглядзіце, у якім стане кухонная падлога! Але, дарэчы, — тут яна ўсміхнулася, — калі разважыць, то я і без санітарнага дня магу папрыбірацца. І гэтым я займуся проста зараз, санітарны дзень ці не санітарны. Паглядзела б я на таго, хто можа мяне спыніць! Сядайце на стол, каб не стаяць у мяне на шляху.

Томі і Аніка паслухмяна залезлі на стол, туды ж скокнуў і Спадар Нільсан, які прыладзіўся спаць на каленях у Анікі.

Піпі нагрэла вялікі бак вады, які без ваганняў выліла на падлогу. Свае вялізныя чаравікі яна зняла і акуратна паклала ў хлебны кошык. Потым прывязала да голых ступняў дзве шчоткі для абутку

і пачала катацца, як на каньках, па падлозе, так што пырскі разляталіся ва ўсе бакі, калі яна рассякала паверхню вады.

— Мне варта зрабіцца прынцэсай канькабежнага спорту, — сказала Піпі, узяўшы адну нагу дагары так, што шчотка на левай назе адбіла кавалак лямпы на столі. — Прынамсі зграбнасцю і вытанчанасцю я не абдзеленая, — працягнула яна і спрытна пераскочыла цераз крэсла, якое стаяла ў яе на шляху. — Усё, цяпер больш-менш чыста, — нарэшце сказала яна і зняла шчоткі.

— А выціраць падлогу ты не будзеш? — пацікавілася Аніка.

— Не-а, сама высахне на сонцы, — адказала Піпі. — Мяркую, яна не прастудзіцца — галоўнае, каб яна вяла рухавы лад жыцця.

Томі і Аніка злезлі са стала і рушылі па падлозе так асцярожна, як толькі маглі, каб не вымачыцца.

На дварэ ў ярка-сінім небе свяціла сонца. Стаяў такі дзівосны вераснёўскі дзянёк, калі хочацца выправіцца ў лес. Піпі прыйшла ідэя.

— А што, калі нам узяць Спадара Нільсана і пайсці ў маленькі паход?

— Ура-а! — узрадавана закрычалі Томі і Аніка.

— Тады бяжыце дадому і спытайце дазволу ў мамы, — сказала Піпі, — а я пакуль падрыхтую правіант.

Томі і Аніка пагадзіліся з тым, што гэта добрая прапанова. Яны бегма кінуліся дадому і неўзабаве вярнуліся. Піпі ўжо стаяла перад брамкай са Спандаром Нільсанам на плячы, паходным кіём у адной руцэ і вялікім кошыкам у другой.

Спачатку дзеці крыху прайшліся вясковай дарогай, але потым звярнулі на пашу, дзе цудоўная сцяжынка вілася паміж бяроз і ляшчэўніку. Паступова яны дайшлі да брамкі, а за брамкай была яшчэ прыгажэйшая паша. Але да прахода падышла карова і загарадзіла яго, і было не падобна, што яна мае намер адсунуцца. Аніка крыкнула на яе, Томі смела выступіў наперад і паспрабаваў прагнаць яе, але яна і не падумала зварухнуцца з месца, толькі глядзела на дзяцей сваімі вялікімі каровінымі вачыма. Каб вырашыць пытанне, Піпі паставіла кошык на зямлю, падышла і пераставіла карову, і тая прысаромлена ўцякла ў ляшчэўнік.

— Падумаць толькі, якая бараністая карова, — сказала Піпі і скокнула дзвюма нагамі праз брамку. — Калі так пойдзе, то што ж будзе далей? Відавочна, тое, што бараны скаровяцца! Страшна нават уявіць.

— Як прыгожа на гэтай пашы! — захоплена крычала Аніка і ўскарасквалася на кожны камень, які бачыла. У Томі быў з сабой кінжал, атрыманы ад Піпі, і ён зрэзаў сабе і Аніцы падарожныя кійкі. Таксама ён парэзаў сабе вялікі палец, але гэта была дробязь.

— Можа быць, сапраўды варта назбіраць грыбоў, — сказала Піпі і адламіла прыгожы чырвоны мухамор. — Цікава, ці можна яго есці, — працягнула яна. — У любым разе, піць яго нельга, вось і ўсе мае веды, так што не застаецца нічога іншага, як выбраць есці. Можа быць, і можна!

Яна адкусіла вялікі кавалак грыба і праглынула яго.

— Можна, — задаволена канстатавала яна. — Значыць, наступным разам назбіраем такіх і патушым, — сказала яна і выкінула грыб за вершаліны дрэў.

— Што ў цябе ў кошыку, Піпі? — спытала Аніка. — Што-небудзь смачнае?

— Не скажу нават за тысячу крон, — запэўніла Піпі. — Спачатку нам трэба знайсці добрае месцейка, каб раскласціся.

Дзеці пачалі з імпэтам шукаць такое месца. Аніка знайшла буйны пляскаты камень, які здаўся ёй прыдатным, але па ім поўзала шмат чырвоных мурашоў, і Піпі сказала:

— Да іх я не хачу прысаджвацца, бо я з імі не знаёмая.

— Ага, і яшчэ яны кусаюцца, — сказаў Томі.

— Кусаюцца? — перапытала Піпі. — Тады кусай іх таксама!

Томі ўбачыў прагал паміж двума кустамі ляшчэўніку і прапанавалі сесці там.

— Слухай, там недастаткова сонечна, маім рабацінкам будзе не даспадобы, — запырэчыла Піпі. — А я лічу, што рабацінкі — гэта самая краса.

Крыху падалей знаходзілася невялікая гара, на якую было лёгка і зручна ўзбірацца. А на гары быў уступ — проста як балкон. Там яны і размясціліся.

— Цяпер заплюшчыце вочы, пакуль я ўсё раскладаю, — сказала Піпі.

Томі і Аніка заплюшчылі вочы як мага мацней і толькі чулі, як Піпі раскрыла кошык і шаргатала паперай.

— Раз, два, восем, да стала просім, — нарэшце сказала Піпі.

Тады яны расплюшчылі вочы. Ад захаплення яны вохнулі, калі ўбачылі ўсе тыя прысмакі, якія Піпі сервіравала на голай скале. Там былі апетытныя маленькія бутэрброды з фрыкадэлькамі і шынкай, цэлая горка бліноў, пасыпаных цукрам, некалькі карычневых каўбасак і тры ананасныя пудынгі. Гатаванню Піпі навучыў кок на татавым караблі.

— Ой, санітарны дзень — гэта так здорава, — сказаў Томі з поўным ротам бліноў. — Вось бы ўсе дні былі санітарныя.

— Ну, не скажы, — запырэчыла Піпі. — Не так ужо я захапляюся прыборкай. Гэта весела, тут не паспрачаешся, але толькі не штодня, бо заморышся.

Нарэшце дзеці так аб'еліся, што ледзь маглі варушыцца і толькі радасныя і задаволеныя сядзелі на сонейку.

— Цікава, ці складана лётаць, — сказала Піпі і лётценна зазірнула за край уступа.

Пад імі стромка абрывалася скала, і да зямлі было далёка.

— Прынамсі ўніз можна было б навучыцца лётаць, — працягнула яна. — Лётаць угару дакладна складаней. Але пачаць можна з лягчэйшага. Думаю, што я паспрабую!

— Не, Піпі, — закрычалі Томі і Аніка, — калі ласка, Піпі, не рабі гэтага!

Але Піпі ўжо стала на край скалы.

— Мушка-мушка, памахай крыльцам, пакруці рыльцам, палічы да пяці, на неба ляці, — сказала яна і на слове «ляці» ўзняла рукі ўгару і зрабіла крок у паветра. Праз паўсекунды пачуўся глухі гук. Гэта Піпі ўдарылася аб зямлю. Лежачы на жываце, Томі і Аніка спалохана паглядзелі на яе ўніз. Піпі ўстала і абтрэсла бруд з каленак.

— Я забыла памахаць крыльцам, — радасна сказала яна. — І яшчэ зашмат бліноў з'ела.

І толькі тут дзеці заўважылі, што прапаў Спардар Нільсан. Відавочна, ён выправіўся ў свой уласны паход. Яны ўспомнілі, што бачылі, як ён

сядзеў абсалютна задаволены і грыз край кошыка, але на час Піпіных практыкаванняў у палётах на яго забыліся. І цяпер ён знік.

Піпі так раззлавалася, што кінула адзін чаравік у вялікую глыбокую лужыну.

— Ніколі нельга браць з сабой ніякіх малпаў, — сказала яна. — Трэба было пакінуць яго дома лавіць блох на кані. Ён таго варты, — працягнула яна і зайшла ў лужыну, каб забраць чаравік.

Вада даставала ёй да пояса.

— Урэшце, трэба скарыстацца момантам і заадно памыць валасы, — сказала Піпі і акунула галаву пад ваду так надоўга, што пайшлі бурбалкі.

— Ха, змагу гэтым разам не хадзіць да цырульніцы, — задаволена працягнула яна, калі нарэшце яе зноў стала відаць. Піпі вылезла з лужыны і надзела чаравік. Дзецці выправіліся на пошукі Спадара Нільсана.

— Паслухайце, як усё на мне чвякае, калі я іду, — засмяялася Піпі. — «Чвяк-чвяк» — сукенка, «хлюп-хлюп» — чаравікі. Вось пацеха. Думаю, табе таксама варта паспрабаваць, — сказала яна Аніцы, якая ішла ўся такая прыгожая

з шаўковымі светлымі кудзерамі, у ружовай сукенцы і ў бялюткіх скураных чаравічках.

— Іншым разам, — сказала разважлівая Аніка.

І яны пайшлі далей.

— Як не разлавацца на Спадара Нільсана? — сказала Піпі. — Ён жа заўжды так робіць. Аднойчы ён уцёк ад мяне ў Сурабаі і ўладкаваўся пакаёўкай да адной удавы. Апошняя, зразумела, мана, — дадала яна, зрабіўшы паўзу.

Томі прапанаваў, каб яны разышліся шукаць у розных напрамках. Аніка трохкі спалохалася і спачатку не хацела, але Томі сказаў:

— Але ж ты не з баязлівых!

Аніка ніяк не магла дапусціць такой насмешкі. Такім чынам, усе трое разышліся ў розных напрамках.

Томі пайшоў праз луг. Ніякага Спадара Нільсана ён не знайшоў, але знайшоў кагосьці іншага. Быка! Ці правільней будзе сказаць, што гэта бык знайшоў Томі, і быку Томі не спадабаўся, таму што бык быў злы, а не дзеталюбны. Нахіліўшы галаву, ён панёсся з жудасным рыкам, і спалоханы Томі залямантаваў на ўвесь лес. Пачуўшы яго,

Піпі і Аніка бегма кінуліся паглядзець, чаго там лямантуе Томі. Тым часам бык ужо паспеў узняць Томі на рогі і падкінуць высока ў паветра.

— Які безразважны бык, — сказала Піпі Аніцы, якая адчайна рыдала. — Нельга так рабіць. Ён жа пэцкае белую матроску Томі. Я мушу пайсці і наставіць на розум дурнагаловага быка.

Так яна і зрабіла. Яна падбегла і тузанула яго за хвост.

— Выбачай, што адрываю, — сказала яна, і, паколькі тузанула яна моцна, бык павярнуўся і ўбачыў новае дзіця, якое ён таксама захачеў узняць на рогі.

— Як я ўжо сказала, выбачай, што адрываю, — зноў сказала Піпі. — І выбачай, што абломваю, — дадала яна і абламіла быку адзін рог. — У гэтым сезоне няможна насіць два рогі, — сказала яна. — Сёлета ўсе найлепшыя быкі носяць толькі адзін рог. Калі наогул носяць, — дадала яна, абламіўшы і другі рог.

Паколькі рогі ў быкоў зусім не адчувальныя, бык не зразумеў, што яму іх абламалі. Ён усё адно

энергічна бадаўся, і, калі б там быў нехта іншы, а не Піпі, ад яго засталася б толькі пюрэ.

— Ха-ха-ха, хопіць мяне казытаць, — крычала Піпі. — Ты не ўяўляеш, наколькі я казытлівая. Ха-ха, годзе-годзе, ты да смерці мяне заказычаш!

Але бык не пераставаў, і ўрэшце Піпі заскочыла яму на спіну, каб перавесці дух. Але перавесці дух не ўдалося, паколькі быку не спадабалася трымаць Піпі на спіне. Як ён толькі ні падбрыкваў, каб скінуць яе з сябе, але яна толькі сціскала ногі і заставалася сядзець. Бык гойсаў туды-сюды па лузе і роў так, што з ноздраў ледзь дым не ішоў. Піпі рагатала, пішчала і падміргвала Томі і Аніцы, якія стаялі непадалёк і дрыжалі як асінавыя лісткі. Бык круціўся і так і сяк, каб скінуць Піпі.

— Мы танцуем з сябручком, — не злазячы, гарланіла Піпі.

Нарэшце бык так стаміўся, што лёг на зямлю, жадаючы толькі аднаго — каб у свеце больш не было ніякіх дзяцей. Ён, дарэчы, ніколі не знаходзіў такой ужо шільнай неабходнасці ў дзецях.

— Збіраешся падрамаць пасля абеду? — ветліва спытала Піпі. — То не буду турбаваць.

Яна злезла з яго спіны і пайшла да Томі і Анікі. Томі ўжо крыху паплакаў. Адна рука ў яго была параненая, але Аніка абвязала яе насоўкай, і рука перастала балець.

— О, Піпі, — выгукнула расхваляваная Аніка, калі Піпі падышла.

— Цс-с-с, — сыкнула Піпі. — Не разбудзі быка! Ён заснуў і, калі прачнецца, будзе капрызіць.

— Спадар Нільсан, Спадар Нільсан, дзе ты? — тут жа загаласіла яна на ўсё горла, не дбаючы пра пасляабедзенны сон быка. — Нам трэба вяртацца дахаты.

І сапраўды, паблізу сядзеў Спадар Нільсан, які ўлез на хваіну. З сумным выглядам ён смактаў свой хвосцік. Бо зусім нявесела такой маленькай малпачцы застацца адной у лесе. Саскочыўшы з хваіны, ён узлез на плячо Піпі і памахаў сваім саламяным брылём, як рабіў заўжды, калі пачуваўся сапраўды шчаслівым.

— Ага, гэтым разам ты не ўладкоўваўся пакаёўкай, — сказала Піпі і пагладзіла яго па спінцы. —

Ой, праўда, гэта ж была мана, — дадала яна. — Але калі праўда, то ўжо і не мана, — працягнула яна свае разважанні. — Вось убачыце, што ўрэшце ён, магчыма, сапраўды быў пакаёўкай у Сурабаі, так ці інакш! І тады я ведаю, хто цяпер будзе гатаваць фрыкадэлькі.

І яны рушылі дадому. Сукенка Піпі дагэтуль чвякала, а чаравікі хлюпаталі. Томі і Аніка лічылі, што прабавілі цудоўны дзень, калі не лічыць быка, і заспявалі песню, якую вывучылі ў школе. Строга кажучы, гэта была летняя песня, але яны падумалі, што яна ў любым разе пасуе.

Улетку сонечным дзяньком
Шыбуем ў горку прасцяком.
Хадзем, мой дружа! Наш атрад
Вам будзе вельмі-вельмі рад.
Ідзем праз пашы і лясы,
Звіняць бадзёра галасы,
Мы песню весела пяём
Улетку сонечным дзяньком.

Піпі таксама заспявала песню, але не дакладна на тыя самыя словы.

Піші Доўгая Панчоха

Улетку сонечным дзяньком
Я хлюпаю чаравіком.
Сукенка — чвяк, абутак — хлюп,
Шыбую хоць куды — цюп-цюп.
Іду праз пашы і лясы,
Паеўшы смачнай каўбасы
І пабадаўшыся з быком
Улетку сонечным дзяньком!

ПІПІ ІДЗЕ Ў ЦЫРК

У маленькі гарадок прыехаў цырк, і ўсе дзеці пабеглі да мам і тат прасіцца туды. Томі і Аніка таксама папрасіліся, і іх добры тата адразу дастаў ім некалькіх прыгожых срэбных крон.

Крэпка сціскаючы ў кулачках грошы, яны пабеглі да Піпі. Тая была на верандзе з канём. Яна заплятала ягоны хвост у маленькія коскі, якія аздабляла чырвонымі банцікамі.

— Я думаю, што сёння ў яго дзень нараджэння, — сказала яна. — І таму ён мусіць быць прыгожы.

— Піпі, — Томі гаварыў запыхаўшыся, так хутка яны беглі, — Піпі, хочаш пайсці разам з намі ў цырк?

— Я магу пайсці разам з вамі на што заўгодна, — сказала Піпі, — але не ведаю, ці магу я пайсці з вамі ў зырк, бо не ведаю, што такое зырк. Гэта балюча?

— Ды ты ашалела, — сказаў Томі. — Нічога гэта не балюча! Гэта ж забава! Коні, клоўны і прыгожыя паненкі, якія ходзяць па канаце!

— Але гэта за грошы, — сказала Аніка і расціснула кулачок, каб пераканацца, што там дагэтуль ляжаць вялікая бліскучая манетка ў дзве кроны і дзве па пяцьдзясят эрэ.

— Я багатая, як троль, — сказала Піпі, — так што, напэўна, заўжды магу купіць сабе зырк. Хоць калі я завяду болей коней, то можа быць цеснавата. Клоўнаў і тых прыгожых паненак я, відаць, магу змясціць у камору для прасавальнага катка, але з коньмі будзе складаней.

— Ды не трэба купляць цырк, — сказаў Томі, — грошы плацяць за тое, каб прыйсці туды і глядзець, разумееш?

— Ратунку! — крыкнула Піпі і заплюшчыла вочы. — Плаціць грошы за глядзенне?! Я тут днямі хаджу і зыркаю! Хто ведае, на колькі я ўжо назыркала!

Павольна яна расплюшчыла адно вока і, вырачыўшы яго, пачала ім глядзець туды-сюды.

— Ды колькі б ні каштавала, — сказала яна, — але мне трэба зірнуць!

Нарэшце Томі і Аніцы ўсё-ткі ўдалося растлумачыць Піпі, што такое цырк. Тады Піпі пайшла і ўзяла некалькі залатых манет з чамадана. Пасля яна надзела свой капялюш, вялізны, як млынавое кола, і дзеці разам выправіліся ў цырк.

Перад шапіто было поўна народу, а перад акенцам білетнай касы стаяла доўгая чарга, якая паступова дайшла і да Піпі. Яна засунула галаву ў акенца, шырока ўсміхнулася мілай пажылой спадарыні, якая сядзела там, і сказала:

— Дык колькі каштуе паглядзець на цябе?

Аднак пажылая спадарыня была замежніцай, яна не зразумела, што Піпі мела на ўвазе, і адказала:

— Мал’енькі дзяўтшынка, гэта каштаваць п’яць крон у п’ершы кляс, тры крон у другі кляс і адзін крона — на стаячы месць.

— Ага, — сказала Піпі, — але тады паабяцай мне, што ты і па канаце паходзіш.

Томі ўмяшаўся і сказаў, што Піпі хоча атрымаць адзін білет у другі клас. Піпі перадала залатую манету, і пажылая спадарыня недаверліва паглядзела на яе. Яна нават укусіла манету, каб праверыць, ці не падробка. Нарэшце спадарыня

пераканалася, што гэта сапраўды золата, і Піпі атрымала свой білет. А яшчэ — цэлую кучу срэбных манет рэшты.

— Што мне рабіць з усімі гэтымі непрыемнымі белымі грошыкамі? — буркнула Піпі. — Слухай, пакінь іх сабе, каб я магла паглядзець на цябе двойчы са стаячага месяца.

Паколькі Піпі наадрэз адмовілася браць нейкую рэшту, спадарыня памянчала яе білет на першы клас і Томі з Анікай таксама дала білеты першага класа, не ўзяўшы з іх ніякіх грошай. Такім чынам Піпі, Томі і Аніцы дасталіся месцы на вельмі прыгожых чырвоных фатэлях адразу перад манежам. Томі і Аніка некалькі разоў абарочваліся, каб памахаць сваім аднакласнікам, якія сядзелі нашмат далей.

— Што за дзіўная саамская хацінка, — сказала Піпі, агаломшана аглядаючыся. — Але, я гляджу, яны прасыпалі пілавінне на падлогу. Не тое, каб я была такая ўжо прыдзіра, але, на мой погляд, выглядае нехайна.

Томі растлумачыў Піпі, што пілавінне ва ўсіх цырках сыплюць на падлогу, каб па ім бегалі коні.

На памосце сядзеў цыркавы аркестр, які раптам грымнуў марш. Піпі дзіка пляскала ў ладкі і падскоквала на крэсле ад захаплення.

— Слухаць таксама платна, ці гэта можна рабіць бясплатна? — спытала яна.

У гэты момант адсунулася завеса ад выхаду для артыстаў, і адтуль у чорным фраку і з бізуном выбег цыркавы канферансье, і разам з ім — дзесяць белых коней з чырвонымі плюмажамі на галовах.

Канферансье шчоўкнуў бізуном, і коні пабеглі кругам па манежы. Канферансье шчоўкнуў яшчэ раз, і тады ўсе коні сталі пярэднімі нагамі на бар'ер, які агароджваў манеж. Адзін з коней спыніўся проста перад месцамі, дзе сядзелі дзеці. Аніцы зусім не спадабалася, што конь быў так блізка, і яна ўціснулася ў фатэль як мага глыбей. Але Піпі нахілілася наперад і, узяўшы каня за капыт, сказала:

— Здарова! Горача вітаю цябе ад імя майго каня. У яго таксама сёння дзень нараджэння, хоць банцікі ў яго ў хвасце, а не на галаве.

На шчасце, Піпі адпусціла нагу каня да таго, як канфэрансье яшчэ раз шчокнуў бізуном, бо тады коні саскочылі з бар'ера і зноў пабеглі.

Калі нумар скончыўся, канфэрансье ветліва пакланіўся, і коні пабеглі з манежа. Праз імгненне завеса зноў адкрылася, і з яе выйшаў асляпляльна белы скакун, а на ягонай спіне стаяла прыгожая спадарыня ў зялёным шаўковым трыко. Яе звалі Міс Кармэнсіта, так было напісана ў праграме.

Скакун пайшоў рыссю па пілавінні, а Міс Кармэнсіта вельмі спакойна стаяла там і ўсміхалася. І тут нешта адбылося. Акурат тады, калі скакун бег міма месца Піпі, нешта шурхнула ў паветры, і гэта быў не хто іншы, як сама Піпі. І вось яна ўжо стаіць на спіне каня за Міс Кармэнсітай. Міс Кармэнсіту спачатку гэта настолькі ўразіла, што яна ледзь не звалілася з каня. А потым узлавалася. Яна пачала махаць рукамі ў сябе за спінай, каб Піпі саскочыла. Але нічога ў яе не выйшла.

— Грам на дзвесце паспакайней, калі ласка, — сказала Піпі. — Не толькі табе хочацца павесяліцца. Не паверыш, але іншыя таксама заплацілі!

Піпі ідзе ў цырк

Тады Міс Кармэнсіта сама захацела саскочыць, але гэта таксама не ўдалося, бо Піпі моцна трымала яе за пояс. Публіка ў цырку не змагла стрымаць смеху. Настолькі па-вар'яцку яны выглядалі: прыгожая Міс Кармэнсіта, да якой кляшчом прычাপілася маленькае рудавалосае дзіця, што стаяла на спіне каня ў вялікіх чорных чаравіках і выглядала так, быццам раней толькі і займалася тым, што выступала ў цырку.

Але канферансье не засмяяўся. Ён падаў знак апранутым у чырвонае ахоўнікам, каб тыя спынілі каня.

— Што, нумар ужо скончаны? — расчаравана спытала Піпі. — Толькі мы развесяліліся!

— Шкадлівы дзіц’я, — прашыпеў канферансье праз зубы, — прэч з дарогі!

Піпі засмучана паглядзела на яго.

— Ну што такое, — сказала яна, — чаго ты на мяне злуешся? Я думала, што сэнс у тым, каб мы прыемна прабавілі час.

Яна саскочыла з каня, пайшла і села на сваё месца. Але тут жа падышлі два бамбізы-ахоўнікі, каб выкінуць яе прэч. Яны схапілі яе і паспрабавалі падняць.

Нічога не выйшла. Піпі сядзела нерухома, і не было ні адзінага шанцу зрушыць яе з месца, хоць яны стараліся з усіх сіл. Ахоўнікі паціснулі плячыма і пайшлі.

Тым часам пачаўся наступны нумар. Міс Эльвіра мусіла хадзіць па канаце. На ёй была ружовая цюлевая спадніца і ружовы парасон у руцэ. Яна зграбна пабегла частымі крокамі па

канаце. Яна ўзмахвала нагамі і рабіла разнастайныя трукі — проста залюбуешся. Таксама яна прадэманстравала, што нават можа хадзіць спінай наперад па гэтым вузкім канаце. Але калі дайшла да маленькай платформы ў канцы каната і павярнулася, там стаяла Піпі.

— Што ты на гэта скажаш? — задаволена сказала Піпі, убачыўшы агаломшаны выраз твару Міс Эльвіры.

Міс Эльвіра зусім нічога не сказала, толькі саскочыла з каната і кінулася на шыю канферансье, які быў ейным татам. І канферансье зноў адправіў ахоўнікаў прагнаць Піпі. Гэтым разам іх было пяцёра.

Але публіка ў цырку закрычала:

— Не чапайце яе! Мы хочам глядзець на гэтую рудую дзяўчынку!

І яны затупаталі нагамі і запляскалі ў далоні. Піпі саскочыла на канат. І мастацтва Міс Эльвіры было нішто ў параўнанні з тым, што ўмела Піпі. Дайшоўшы да сярэдзіны каната, яна ўзняла адну нагу роўна дагары, і яе вялікі чаравік, як парасон, апынуўся над яе галавой. Яна злёгка сагнула ступню і пачасала ёй сабе за вухам.

Канферансье быў зусім не задаволены тым, што Піпі выступала ў ягоным цырку. Ён хацеў ад яе пазбавіцца і таму цішком адключыў механізм, які трымаў канат нацягнутым: ён быў упэўнены, што Піпі ўпадзе.

Але Піпі не ўпала. Яна пачала гайдацца на канале. Канат боўтаўся туды-сюды. Піпі гайдалася хутчэй і хутчэй — і раптам саскочыла проста на карак канферансье. Той так спалохаўся, што кінуўся бегма.

— Вось гэты конік весялейшы будзе, — сказала Піпі. — Але чаму ў цябе няма султанчыкаў у валасах?

Піпі вырашыла, што час вяртацца да Томі і Анікі. Яна злезла з канферансье і села на сваё месца. Пачаўся наступны нумар. Праўда, з пэўнай затрымкай, бо канферансье спачатку давалося схадзіць выпіць шклянку вады і прычасаць валасы.

Але потым ён выйшаў, пакланіўся публіцы і сказаў:

— Шаноўнае шпадарства! Зараз вы зможаце назіраць найвялікшы дзіва ўсіх часоў — наймац-

нейшы мужчына ў св'еце! Нікім яшчэ не пераможаны Дужы Адольф. Калі ласка, шаноўнае шпадарства, вашай увазе — Дужы Адольф!

І на манеж выйшаў сапраўдны здаравіла. Ён быў у трыко цялеснага колеру і ў леопардавай шкуры на сцёгнах. Ён самазадаволена пакланіўся публіцы.

— Толькі палюбуйцеся, які мускулятура, — сказаў канферансье і папляскаў па руцэ Дужага Адольфа — пад скурай шарамі бугрыліся мускулы. — А зараз, шаноўнае шпадарства, я зраб'іць вам проста цудоўны прапанова! Хто з вас выйсці супраць Дужы Адольф, хто адважыцца пабаройт наймацнейшы мужчына ў св'еце? Даю сто крон тым, хто зможа перамагчы Дужы Адольф, цэлых сто крон, толькі ўяв'іце, шаноўнае шпадарства! Калі ласка! Хто см'елы?

— Што ён сказаў? — спытала Піпі. — І чаму ён гаворыць па-арабску?

— Ён сказаў: хто заваліць здаравілу, атрымае сто крон, — сказаў Томі.

— Гэта я магу, — сказала Піпі. — Але мне здаравілу шкада, ён выглядае добрым.

— Ды ты не зможаш, — сказала Аніка. — Гэта ж наймацнейшы мужчына ў свеце!

— Менавіта! — сказала Піпі. — А я наймацнейшая дзяўчынка ў свеце, ты ўлічвай гэта!

Тым часам Дужы Адольф паднімаў вялікія жалезныя гіры і гнуў папалам тоўстыя жалезныя пруты, каб паказаць сваю сілу.

— Ну, шпадарства, — крыкнуў канферансье, — шапраўды, ніхто не жадае зарабайтэн сто крон, няўжо мне шапраўды варта пак'інуць іх саб'е? — сказаў ён і памахаў стакронавым банкнотам.

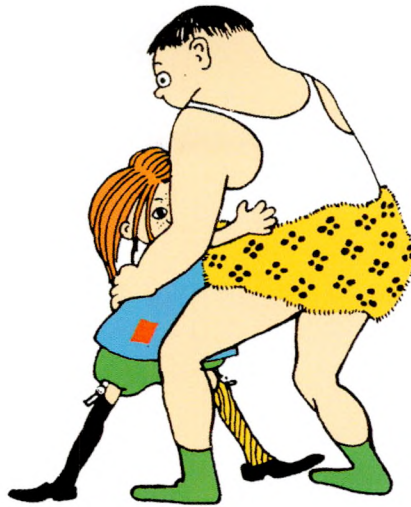
— Не, я шапраўды так не думаю, — сказала Піпі і пералезла цераз бар'ер на манеж.

Убачыўшы яе, канферансье зусім раз'юшыўся.

— Прэч, я не хац'ець цяб'е батшыць, — прашыпеў ён.

— Чаму ты заўжды такі няветлівы? — сказала Піпі з папрокам. — Я ж проста хачу схапіцца з Дужым Адольфам.

— Тут не месца для ха-ха, — сказаў канферансье. — Акыш адсюль, нахаба, пакуль Дужы Адольф цяб'е не пачуць!

Але Піпі прайшла міма яго проста да Дужага Адольфа. Яна ўзяла яго вялікую далонь і ад душы паціснула яе.

— Давай падушваемся з табой, ты і я, — сказала яна.

Дужы Адольф паглядзеў на яе і нічога не зразумеў.

— Хвіліначку, і я пачну, — сказала Піпі.

Так яна і зрабіла. Яна як мае быць абхапіла Дужага Адольфа за пояс, і яшчэ да таго, як нехта зразумеў, што, урэшце, адбываецца, паваліла яго

на маты. Дужы Адольф падхапіўся з пабарва-
вельым тварам.

— Ура, Піпі! — закрычалі Томі і Аніка.

Пачуўшы гэта, астатнія людзі ў цырку таксама
закрычалі:

— Ура, Піпі!

Канферансье сядзеў на бар’еры і заломваў рукі.
Ён быў раззлаваны. Але Дужы Адольф быў яшчэ
больш раззлаваны. Ніколі ў жыцці ён не трапляў
у настолькі жудасную сітуацыю. Зараз ён пакажа
гэтай рудой дзяўчынцы, які Дужы Адольф магут-
ны дзяцюк. Ён кінуўся на яе і зрабіў захоп. Але
Піпі стаяла нерухома, як скала.

— Ты можаш лепей, — сказала яна, каб пад-
бадзёрыць яго.

Піпі вызвалілася з яго захопу, і праз імгненне
Дужы Адольф зноў ляжаў на матах. Піпі стаяла
побач і чакала, але нядоўга. З рыкам ён ус-
кочыў і маланкай кінуўся на яе.

— Трам-парам-пам-пам! — сказала Піпі.

Усе людзі ў цырку пачалі тупатаць нагамі, пад-
кідаць шапкі і крычаць:

— Ура, Піпі!

Калі Дужы Адольф трэці раз кінуўся на Піпі, яна высокая ўзняла яго ўгару і на выцягнутых руках абнесла кругам па манежы. Потым яна зноў паклала яго на маты і патрымала там.

— Ну, сябручок, думаю, мы на гэтым і скончым, — сказала яна. — Весялей, чым цяпер, ужо не будзе.

— Піпі — пераможца, Піпі — пераможца! — крычалі ўсе людзі ў цырку. Дужы Адольф уцёк як мага хутчэй. А канферансье быў вымушаны выйсці і працягнуць Піпі стокронавы банкнот, хоць выглядаў так, нібыта хутчэй жадаў бы з’есці яе.

Піпі Доўгая Панчоха

— Калі ляска, фройляйн, — сказаў ён, — калі ляска, вашыя сто крон.

— Ды ну, — грэбліва сказала Піпі, — што мне рабіць з гэтым кавалачкам паперы? Можаш запычы ў ім селядзец, калі хочаш!

І пайшла назад на сваё месца.

— Надта цягамотны гэты зырк, — сказала яна Томі і Аніцы. — Не зашкодзіць трошкі паспаць. Але пабудзіце мяне, калі яшчэ спатрэбіцца мая дапамога.

Яна адкінулася на фатэлі і тут жа заснула. Так Піпі прахрапела ўвесь той час, пакуль клоўны, шпагаглытальнікі і людзі-змеі паказвалі свае ўменні Томі, Аніцы і астатняй публіцы ў цырку.

— Я думаю, што Піпі ўсё адно была найлепшая, — шапнуў Томі Аніцы.

ПІПІ ПРЫМАЕ Ё ГОСЦІ ЗЛАДЗЕЯЎ

Пасля Піпінага выступлення ў цырку ў горадзе не засталася ніводнага чалавека, каму не было б вядома, што яна жахліва моцная. Пра гэта нават напісалі ў газеце. Але людзі, якія жылі ў іншых месцах, не ведалі, хто такая Піпі.

Аднойчы цёмным восеньскім вечарам па дарозе праз вілу «Напракудзілу» ішлі два бадзягі. Гэта былі адпетыя зладзеі, якія выправіліся ў дарогу па сельскай мясцовасці, каб знайсці каго-небудзь, каго можна абкрасці. Ubачыўшы, што на віле «Напракудзіле» гараць вокны, яны вырашылі зайсці папрасіць бутэрброд.

Тым вечарам Піпі, высыпаўшы ўсе свае залатыя манеты на кухонную падлогу, сядзела і лічыла іх. Яна, вядома, не надта ўмела лічыць, але ўсё адно часам гэтым займалася. Дзеля парадку.

— ... семдзесят пяць, семдзесят шэсць, семдзесят сем, семдзесят восем, семдзесят дзевяць, семдзесят дзесяць, семдзесят адзінаццаць, семдзесят дванаццаць, семдзесят трынаццаць, семдзесят сямнаццаць... фух, ажно ў горле семдзясіць! Бываюць жа ўрэшце нейкія іншыя абылічбы для аблічэння, вось нешта прыгадваецца: сто чатыры, тысяча, словам, цэлая куча грошай, — сказала Піпі.

І тут у дзверы пагрукалі.

— Заходзьце альбо так і стойце, як сабе хочаце, — крыкнула Піпі. — Я нікога не змушаю!

Дзверы адчыніліся, і зламыснікі ўвайшлі. Здагадайцеся, ці здзівіліся яны, убачыўшы маленькую рудавалосую дзяўчынку, якая зусім адна сядзела на падлозе і лічыла грошы!

— Ты адна дома? — падступна спыталі яны.

— Ні ў якім разе, — сказала Піпі. — Спадар Нільсан таксама дома.

Але зладзеі не ведалі, што Спадар Нільсан быў малпачкай, якая спала ў сваім пафарбаваным у зялёны колер ложку, накрыўшыся лялечнай коўдрай. Яны падумалі, што гэта гаспадара дома звалі Нільсан, і шматзначна пераміргнуліся.

«Можам завітаць крыху папазней», — вось што яны насамрэч падумалі, а Піпі сказала: — Ой, мы толькі хацелі зірнуць на гадзіннік і дазнацца пра час.

Ад нецярпліvasці яны нават забыліся спытацца пра бутэрброд.

— Такія дарослыя здаравезныя дзядзькі, а ніколі не бачылі гадзінніка і не ведаюць, што такое час, — сказала Піпі. — Дзе ж вас выхоўвалі?

У мяне няма гадзінніка, але я вам раскажу, што гэта маленькая круглая штукавіна, якая гаворыць «цік-так», ходзіць-ходзіць, а да дзвярэй не даходзіць. Калі ў вас ёсць яшчэ загадкі, то вывальвайце, — заахвочвальна сказала Піпі. — Дарэчы, «цік-так» — гэта і ёсць час. Здорава я растлумачыла?

Зламыснікі падумалі, што Піпі занадта маленькая, каб знацца на гадзінніках і часе. Яны моўчкі павярнуліся і пайшлі.

— Калі ўжо не можаце сказаць «так», то прынамсі маглі б сказаць «цік» і падзякаваць! — крыкнула Піпі ім услед. — Гэта называецца цік-тактоўнасць! Але заўжды калі ласка, звяртайцеся яшчэ, — сказала Піпі і вярнулася да сваіх грошай.

Зачыніўшы за сабой дзверы, зламыснікі захоплена пацёрлі рукі.

— Бачыў, колькі там грошай! Нішто сабе! — сказаў адзін з іх.

— Шанцуе часам, — сказаў другі. — Адзінае, што нам трэба дачакацца, пакуль дзяўчо і гэты Нільсан заснуць. Тады мы пракрадземся і накладем лапы на ўсё гэта.

Яны ўселіся пад дубам у садзе, каб пачакаць. Ліў дождж, і яны былі вельмі галодныя, так што чаканне не было прыемным, але думка пра велізарныя грошы іх добра падбадзёрвала.

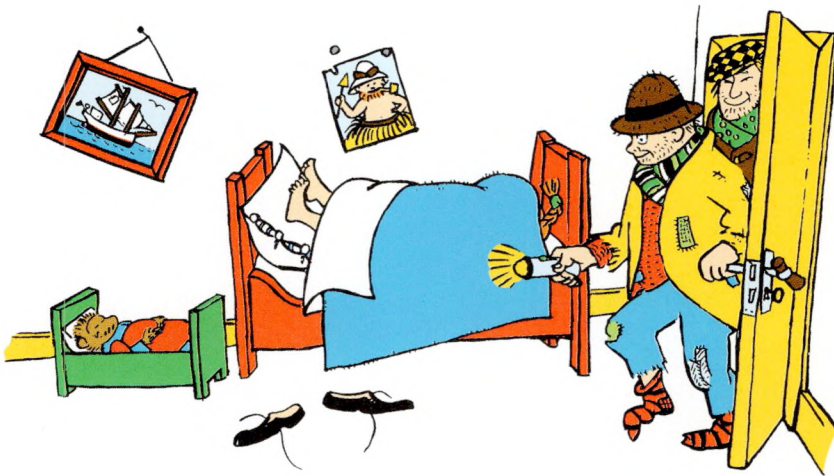
Ва ўсіх вілах адно за адным гаслі вокны, але ў віле «Напракудзіле» ўсё яшчэ гарэла святло. Бо Піпі вучылася танцаваць шотыс і не хацела класціся, пакуль не пераканаецца, што ў яе напраўду атрымліваецца. Нарэшце пагаслі вокны і на віле. Зламыснікі яшчэ даволі доўга чакалі, каб «гэты Нільсан» напэўна заснуў. Урэшце яны пракраліся да задняга ўваходу, збіраючыся ўзламаць дзверы адмычкамі. Аднак адзін з іх — яго, дарэчы, звалі Блум — зусім выпадкова штурхнуў дзверы. І яны былі незамкнёныя.

— Вось скажы, хіба кемлівыя людзі? — шапнуў ён свайму прыяцелю. — Дзверы адчыненыя!

— Нам жа лепей, — адказаў ягоны прыяцель, чарнавалосы дзяцюк, якога ўсе знаёмыя называлі Граміла Карлсан.

Граміла Карлсан запаліў ліхтарык, і зламыснікі прабраліся на кухню. Там нікога не было. У суседнім пакоі было спальнае месца Піпі, там жа стаяў цапачны ложкачак Спадара Нільсана.

Грамiла Карлсан адчыніў дзверы і асцярожна зазірнуў унутр. У доме было спакойна і ціха, і злодзей абвёў пакой промнем ліхтарыка. Калі промень дайшоў да ложка Піпі, абодва зламьснікі да свайго здзіўлення не ўбачылі нічога, апроч пары ног на падушцы. Піпі, як звычайна, ляжала галавой пад коўдрай.

— Напэўна, гэта дзяўчо, — шапнуў Грамiла Карлсан Блуму. — І яна, відаць, крэпка спіць. Але як думаеш, дзе гэты Нільсан?

— Спадар Нільсан, з вашага дазволу, — пачуўся спакойны голас Піпі. — Спадар Нільсан ляжыць у зялёным цацачным ложачку.

Зламыснікі так напалохаліся, што ледзь не кінуліся наўцёкі. Але потым яны ўсвядомілі тое, што сказала Піпі: што Спадар Нільсан ляжыць у цапачным ложачку. У святле ліхтарыка яны разгледзелі цапачны ложак і малпачку, што ляжала ў ім. Граміла Карлсан не мог утрымацца ад смеху.

— Блум, — сказаў ён. — Спадар Нільсан — гэта малпа, ха-ха-ха.

— А ты думаў, ён хто? — пачуўся спакойны голас Піпі з-пад коўдры. — Газонакасілка?

— Твае мама і тата не дома? — спытаў Блум.

— Не-а, — адказала Піпі. — Яны далёка! Вельмі-вельмі далёка!

Граміла Карлсан і Блум так узрадаваліся, што захіхікалі.

— Так, дзяўчыначка, — сказаў Граміла Карлсан. — Хадзі сюды, пагутарым з табой!

— Не-а, я сплю, — сказала Піпі. — Што, зноў з загадкамі прыйшлі? У такім выпадку спачатку адгадайце гэтую: што за гадзіннік, які ходзіць-ходзіць, а да дзвярэй не даходзіць?

Але цяпер Блум рашуча скінуў коўдру Піпі.

— Ты ўмееш танцаваць шотыс? — спытала Піпі і сур'ёзна зазірнула яму ў вочы. — Я ўмею!

— Ты так шмат пытаешся, — сказаў Граміла Карлсан. — Можна мы цябе таксама спытаем? Вось, напрыклад, дзе тыя грошы, што нядаўна ляжалі тут на падлозе?

— У чамадане на шафе, — шчыра адказала Піпі.

Граміла Карлсан і Блум ухмыльнуліся.

— Я спадзяюся, ты не будзеш супраць, калі мы іх возьмем, дзетка? — сказаў Граміла Карлсан.

— Бярыце на здароўе, — адказала Піпі. — Я не супраць!

Тады Блум падышоў і спусціў чамадан.

— Я спадзяюся, ты не будзеш супраць, калі я вазьму іх назад, дзетка, — сказала Піпі, злезла з ложка і пайшла на Блума.

Блум нават не зразумеў, як так выйшла, але чамадан шпарка і нязмушана апынуўся ў руцэ Піпі.

— Без жартаў, — злосна сказаў Граміла Карлсан. — Дай сюды чамадан!

Ён моцна схопіў Піпі за руку і паспрабаваў ірвануць на сябе жаданую здабычу.

— Жарцік туды і жарцік сюды, — сказала Піпі і ўзняла Грамілу Карлсана на шафу. Праз хвіліну там жа сядзеў і Блум. Тут абодва зламыснікі спалохаліся. Яны пачалі разумець, што Піпі была не простая дзяўчынка. Але чамадан так іх вабіў, што яны забыліся на свой страх.

— Разам, Блум! — крыкнуў Граміла Карлсан, і яны ўдвох саскочылі з шафы і наваліліся на Піпі, якая трымала чамадан у руцэ. Але Піпі тыцнула іх пальцам так, што яны разляцеліся кожны ў свой кут. Не паспелі яны ўстаць, як Піпі ўзяла вяроўку і хутка, як маланка, звязала іх па руках і нагах. Цяпер яны ўжо заспявалі іншую песню.

— Калі ласка, мілая фрэкен, — упрошваў Граміла Карлсан. — Прабач нас, мы ж проста пажартавалі! Не крыўдзі нас, мы проста два няшчасныя бедныя бадзягі, якія зайшлі папрасіць паесці.

Блум нават пусціў слязу.

Піпі ўзгрукнула чамадан назад на шафу, а потым павярнула да сваіх палонных.

— Хто-небудзь з вас умее танцаваць шотыс?

— Таго-гэтага, — сказаў Граміла Карлсан, — мы абодва ўмеем, я так думаю.

— О, як здорава, — сказала Піпі і запляскала ў ладкі. — Можам трошкі патанцаваць? Разумеце, я толькі што навучылася.

— Ахвотна, — сказаў крыху збянтэжаны Граміла Карлсан.

Піпі ўзяла вялікія нажніцы і разрэзала вяроўку, якая ўтрымлівала яе гасцей.

— Але ў нас няма музыкі, — усхвалявана сказала Піпі.

І тут ёй прыйшла ідэя.

— Ты можаш пайграць на грабеньчыку? — прашанавала яна Блуму. — А я тады патанцюю з ім.

Яна паказала на Грамілу Карлсана.

Ну безумоўна, Блум мог пайграць на грабеньчыку. І ён зайграў гучна, на ўвесь дом. Сонны спадар Нільсан прыўзняўся ў ложкачку толькі каб убачыць, як Піпі кружыцца з Грамілам Карлсанам. Яна танцавала з надзвычайна сур'ёзным выразам твару і з такой энергіяй, нібыта ад гэтага залежала яе жыццё.

Урэшце Блум ужо не хацеў дзьмуць у грабеньчык: яму невыносна казытала вусны. А ў Грамілы Карлсана, які ўвесь дзень цягаўся па дарозе, пачыналі падкошвацца ногі.

— Міленькія, ну яшчэ трохкі, — упрасвала Піпі і працягвала танцаваць.

Блуму і Грамілу Карлсану не заставалася нічога іншага як працягнуць.

А трэцяй ночы Піпі сказала:

— О, я магла б танцаваць да чацвярга! Але вы, напэўна, стомленыя і галодныя?

Аkurat так яно і было, хоць яны наўрад ці адважыліся б сказаць гэта. Але Піпі дастала з каморы

Піпі Доўгая Панчоха

хлеб, сыр, масла, шынку, халодную смажаніну і малако, і яны разам паселі вакол стала — Блум, Граміла Карлсан і Піпі — і елі, пакуль не раз’еліся так, што сталі амаль як тумбачкі. Піпі наліла трошкі малака сабе ў вуха.

— Гэта дапамагае ад вушнога болю, — сказала яна.

— Небарака, табе вуха баліць? — спытаў Блум.

— Не-а, — адказала Піпі, — але раптам забаліць.

Нарэшце абодва бадзягі ўсталі, горача падзякавалі за падмацунак і папрасілі дазволу пайсці.

— Ах, як цудоўна, што вы завіталі! Няўжо вам напраўду пара ісці? — са шкадаваннем сказала Піпі. — Ніколі я не бачыла кагосьці, хто ўмеў бы танцаваць шотыс, як ты, маё салодкае парасятка, — сказала яна Грамілу Карлсану. — А ты дбайна трэніруйся граць на грабенчыку, — сказала яна Блуму, — тады не будзе так казыгаць.

Калі тыя ўжо стаялі ў дзвярах, Піпі падышла і падарыла кожнаму па залатой манетцы.

— Гэта вы сумленна зарабілі, — сказала яна.

ПІПІ ЗАПРАШАЮЦЬ НА КАВУ

Мама Томі і Анікі запрасіла некалькіх спада-рыннь на каву і паколькі ўсё адно напякла багата прысмакаў, то падумала, што Томі і Аніка маглі б тады ж запрасіць і Піпі. Менш будзе клопату з дзецьмі, думала мама.

Томі і Аніка шчыра ўзрадаваліся такой прапанове і адразу ж пабеглі да Піпі. Піпі была ў садзе і палівала апошнія змарнелыя кветкі са старой іржавай лейкі. Паколькі акурат у той дзень прайшоў ладны дождж, Томі сказаў, што гэта, мусіць, непатрэбна.

— Добра табе так казаць, — абурылася Піпі. — А я ўсю ноч праяжала, не спаўшы, у чаканні, як выйду папаліваць, і ніякаму дожджыку я не дазволю перашкодзіць мне, зарубі гэта сабе на носе!

Тады наперад выступіла Аніка з дзівоснай навіной пра запрашэнне на каву.

— Запрашэнне... для мяне?! — выгукнула Піпі і так расхвалялася, што пачала паліваць

Томі замест ружавага куста. — О, як жа гэта будзе! Ой, як я расхвалявалася! А раптам я не змагу добра паводзіцца?

— Ды зможаш ты, — сказала Аніка.

— Я ў гэтым не так упэўненая, — сказала Піпі. — Павер мне, я буду намагацца, але колькі разоў ужо такое было, што я паводзілася лепей няма куды, а людзі лічылі, што мае паводзіны дрэнныя. У моры мы такімі рэчамі ніколі не пераймаліся. Але я абяцаю, што з усіх сіл буду сёння старацца, каб вам не давлялося саромецца за мяне.

— Цудоўна, — сказаў Томі, і яны з Анікай паспяшаліся пад дажджом назад дадому.

— А трэцяй гадзіне, не забудзься, — крыкнула Аніка, вызірнуўшы з-пад парасона.

А трэцяй гадзіне выкшталцоная фрэкен ступіла на прыступкі вілы сям'і Сетэргрэнаў. Гэта была Піпі Доўгая Панчоха.

Свае рудыя валасы яна для разнастайнасці распусціла, і яны ляжалі львінай грывай. Вусны яна падмалявала ярка-чырвонай крэйдай, а бровы начарніла так, што выглядала амаль небяспечнай.

Піпі запрашаюць на каву

Той жа чырвонай крэйдаі яна зафарбавала ўсе пазногці, а на чаравікі прычапіла вялікія зялёныя банты.

— Я напэўна буду самая прыгожая на гэтым свяце, — задаволена прамармытала яна сабе пад нос, калі званіла ў дзверы.

У гасцёўні сям’і Сетэргрэнаў сядзелі тры вытанчаныя спадарыні, а таксама Томі, Аніка і іх мама. Быў накрыты цудоўны стол для піцця кавы, а ў каміне гарэў агонь. Спадарыні вялі спакойную гутарку паміжсобку, а Томі і Аніка сядзелі на канапе і глядзелі альбом. Усё было ціхамірна.

І раптам нешта парушыла цішыню.

— Да збро-о-о-і! — пачуўся з калідора пранізлівы крык, і ў наступны міг на парозе з’явілася Піпі Доўгая Панчоха.

Яна крыкнула так гучна і так нечакана, ажно спадарыні падскочылі.

— Атрад, кро-кам РУШ! — прагучаў наступны крык, і Піпі прамаршыравала проста да фру Сетэргрэн.

— Атрад, СТОЙ!

Яна спынілася.

— Рукі напе-е-РАД! Раз-ДВА! — крыкнула яна, схапіла абедзвюма рукамі руку фру Сетэргрэн і сардэчна яе патрэсла.

— Каленкі са-а-ГНУЦЬ! — крыкнула яна і зграбна зрабіла кніксен.

Яна ўсміхнулася фру Сетэргрэн і сказала звычайным голасам:

— Насамрэч я жудасна сароменюся. Калі б я не ўзяла над сабой камандаванне, я так і стаяла б у калідоры, упарцілася і не наважвалася ўвайсці.

Потым Піпі кінулася да астатніх спадарынь і расцалавала іх у шчокі.

— Шарман, шарман, маё шанаванне, — прыгаворвала яна, бо аднойчы чула, як вытанчаны спадар гэтак размаўляў са спадарыняй.

Потым яна ўселася на найлепшае крэсла, якое прыкмеціла. Фру Сетэргрэн думала, што дзеці будуць бавіцца наверху, у пакоі Томі і Анікі, але Піпі спакойна засталася сядзець, яна пляснула сябе па каленях і сказала, глянуўшы на накрыты столік:

— Выглядае смачна. Калі мы пачынаем?

У тую ж хвілю, трымаючы жбанок для кавы, увайшла Эла, пакаёўка сям’і, і фру Сетэргрэн сказала:

— Калі ласка!

— Цур я першая! — крыкнула Піпі і ў два крокі апынулася ля стала.

Яна нагрэбла столькі пячэння, колькі змясцілася на яе талерку, шпурнула пяць кавалкаў цукру ў кубак кавы, выліла туды ж палову жбанка вяршкоў і вярнулася назад на сваё крэсла са здабычай, у той час як спадарыні нават не паспелі падысці да стала.

Піпі выцягнула перад сабой ногі, змясціўшы талерку з пячэннем паміж ступакамі. Потым яна ўзялася так жвава мачаць пячэнне ў каву і адпраўляць у рот, што не магла пры гэтым вымавіць ні слова, як ні старалася. Адным махам яна з’ела ўсё сваё пячэнне. Тады яна ўстала і, пляскаючы па талерцы, як па бубне, пайшла да стала паглядзець, ці не засталася там яшчэ. Спадарыні няўхвальна пазіралі на Піпі, але яна гэтага не заўважала. З вясёлым балбатаннем яна абышла стол, то тут, то там хапаючы пячэнне.

— Так міла, што мяне запрасілі, — сказала яна. — Ніколі раней мяне не запрашалі на каву.

На стала красаваўся вяршковы торт. Яго сярэдзінка была ўпрыгожаная чырвоным марцыпанам. Піпі глядзела на яго, трымаючы рукі за спінай. Раптам яна нахілілася і схапіла марцыпан ротам. Але сагнулася яна занадта парывіста, і калі ўзнялася, увесь яе твар быў заляпаны вяршкамі.

— Ха-ха-ха, — зарагатала Піпі, — цяпер мы можам гуляць у жмуркі, вода ў нас ужо ёсць. Я нічога не бачу.

Яна высунула язык і злізала ўвесь крэм.

— Гэта быў жахлівы няшчасны выпадак, — сказала яна. — Але не выкідаць жа цяпер торт, лепей я яго з’ем.

Так яна і зрабіла. Яна накінулася на яго з латкай, і за кароткі час торт знік.

Піпі задаволена паляпала сябе па жываце. Фру Сетэргрэн ненадоўга адлучалася на кухню і не ведала, што здарылася. Але іншыя спадарыні вельмі строга глядзелі на Піпі. Напэўна, ім таксама хацелася з’есці па кавалачку торта. Піпі заўважыла, што яны выглядаюць незадаволенымі, і вырашыла ўзняць іх дух.

— Вам не трэба засмучацца праз такую маленькую прыкрасць, — сказала яна сучышальна. — Галоўнае — каб усе былі здаровенькія. А ў гасцях трэба весяліцца.

Яна ўзяла місачку з цукрам і высыпала кавалкі цукру на падлогу.

— Аёй-аёй! — пранізліва закрычала яна. — Як я магла так памыліцца? Разумеце, я думала, там рассыпны цукар. Але што здарылася, тое здарылася. Калі рассыплеш тое, што трэба грызці, давядзецца грызці тое, што трэба рассыпаць.

З гэтымі словамі яна ўзяла цукарніцу, якая стаяла на стале, нацерусіла на язык крыху рассыпнага цукру і старанна паклацала зубамі.

— Вось так, — сказала яна, — калі гэта не дапаможа, то ўжо нічога не дапаможа.

Потым яна ўзяла цукарніцу і насыпала даволі шмат цукру на падлогу.

— Прашу адзначыць, што гэта рассыпны цукар, — сказала яна. — Так што я ў сваім поўным праве. Нашто трымаць рассыпны цукар, калі яго нельга рассыпаць, хацела б я ведаць. Вы заўважылі, як весела хадзіць па падлозе, пасыпанай

цукрам? — спытала яна ў спадарынь. — Аднак яшчэ больш здораўска — хадзіць па ёй басанож, — працягнула яна і скінула свае шкарпэткі і чаравікі. — Мяркую, вам таксама варта паспрабаваць, бо даю слова, гэта самы здораўскі спосаб.

Але тут прыйшла фру Сетэргрэн і, убачыўшы рассыпаны цукар, схавіла Піпі за руку і адвяла на канапу да Томі і Анікі. Сама яна запрасіла спадарынь выпіць па другім кубачку. Тое, што знік торт, яе толькі ўзрадавала. Яна падумала, што госці так упадабалі яго, што ўвесь з’елі.

Піпі, Томі і Аніка ціхмяна перамаўляліся на канапе. У каміне патрэскваў агонь. Спадарыні выпілі па другім кубачку кавы, і ўсё зноў было ціха і спакойна. І, як часам здараецца ў гасцях, спадарыні завялі гутарку пра сваіх пакаёвак. Напэўна, не такія ўжо добрыя дасталіся спадарыням пакаёўкі, бо гаспадыні імі зусім не былі задаволеныя і сыходзіліся ў тым, што лепш не мець ніякіх пакаёвак. Нашмат лепей усё рабіць самім, бо тады прынамсі ведаеш, што ўсё будзе зроблена належным чынам.

Піпі, седзячы на канапе, слухала, і, калі спадарыні ненадоўга прыпыніліся, сказала:

— У маёй бабулі колісь была пакаёўка на імя Малін. Яна неяк абмарозіла ступні, але ва ўсім астатнім была нармальная. Адно што, калі прыходзілі чужыя, яна кідалася на іх і кусала за ногі. І брахала! Ой, як жа яна брахала! Уся вуліца чула. Але яна проста так гулялася. Праўда, госці ніколі гэтага не разумелі. Адночы, калі Малін толькі ўладкавалася, да бабулі прыйшла адна старая, жонка пастара. Калі Малін падскочыла і ўсадзіла зубы ў худую нагу кабеты, тая так узвыла, што Малін напалохалася і сціснула зубы яшчэ мацней. А расціснуць ужо не магла. Яна захрасла ў жонцы пастара ажно да пятніцы. І бабулі ў той дзень давялося самой абіраць бульбу. Але нарэшце гэта было зроблена належным чынам. Яна абірала так дбайна, што напрыканцы не засталася зусім ніякай бульбы. Адны лупіны! Але пасля пятніцы жонка пастара ніколі не хадзіла ў госці да маёй бабулі. Нешта яна зусім не разбіралася ў забавах. А Малін мела такі вясёлы нораў! Хоць нельга адмаўляць, што часам яна была занадта крыўдлівая. Адночы бабуля заехала ёй відэльцам у вуха, дык тая надзьмулася на цэлы дзень.

Піпі аглядзелася вакол і добразычліва ўсміхнулася.

— Ага, Малін была такая, — сказала Піпі.

Пры гэтым яна круціла вялікімі пальцамі адзін праз адзін.

Спадарыні зрабілі выгляд, быццам нічога не пачулі. Яны працягвалі сваю гутарку.

— Калі б мая Роса была прынамсі ахайная, — сказала фру Бергрэн, — то я, напэўна, магла б яе пакінуць. Але яна сапраўдная свіння.

— Бачылі б вы Малін, — уваткнула свае тры грошы Піпі. — Малін была такая мурза, што залюбуешся, казалі бабуля. Адноўчы на кірмашы пры гарадскім гатэлі Малін узяла першы прыз за чарнату пад пазногцямі. О так, боль і журба, настолькі гэтая асоба была мурзатая, — радасна падсумавала Піпі.

Фру Сетэргрэн кінула на яе строгі позірк.

— Толькі ўявіце, — сказала фру Гранберг, — мінулым вечарам, калі мая Брыта збіралася сыходзіць, яна без роздумаў пазычыла маю сінюю шаўковую сукенку, хіба гэта не занадта ўжо?

— Выглядае на тое, — сказала Піпі, — што яна з таго ж цеста, што і Малін. У бабулі была ружовая сподняя кашуля, якая ёй страшна падабалася. Але найгоршае было тое, што Малін таксама ўпадабала тую кашулю. Штораніцы бабуля і Малін сварыліся праз тое, каму насіць кашулю. Нарэшце яны пагадзіліся насіць яе па чарзе, пасправядлівасці. Але толькі ўявіце, наколькі невыноснай была Малін! Часам яна прыбязыць і, хоць чарга зусім не ейная, кажа: «Альбо я нашу ружовую кашулю, альбо забудзецца на пюрэ з бульбы, брочкі і морквы!» Ну што ж рабіць бабулі? Тоўчанья караняплоды былі яе любімай стравай. Заставалася толькі даць Малін тое сподняе! І калі ўжо яна яго атрымлівала, то ішла на кухню, як міленькая, і таўкла і брочку, і моркву так, што пырскі па сценах разляталіся.

Пасля кароткай паўзы фру Александэрсан сказала:

— Я не да канца пэўная, але падазраю, што мая Хульда крадзе. Я насамрэч заўважала, што некаторыя рэчы прапалі.

— А Малін... — пачала Піпі, але фру Сетэргрэн рашуча сказала:

— Дзеці зараз жа ідуць наверх у дзіцячы пакой!

— Але я толькі хацела расказаць, што Малін таксама крала, — сказала Піпі. — Як сарока! Неўтаймавана! Яна часцяком уставала ўночы, каб пакарасці крыху, а інакш, маўляў, ёй не спалася. Адноўчы яна ўвяла бабуліна піяніна і засунула яго ў верхнюю шуфлядку сваёй камоды. Такая яна ўжо была спрытнюга, казалі бабуля.

Гэтым разам Томі і Аніка ўзялі Піпі пад рукі і пацягнулі ўверх па лесвіцы. Спадарыні дапілі па трэцім кубачку, і фру Сетэргрэн сказала:

— Не тое каб мне хацелася неяк скардзіцца на маю Элу, але парцяляну яна б'е, гэтага не адняць.

Рудая галава высунулася зверху з лесвіцы.

— Што да Малін, — сказала Піпі, — то вам, напэўна, цікава, біла яна парцяляну ці не. Дык вось, яшчэ як біла! Для біцця парцяляны ў яе быў вылучаны асобны дзень тыдня. Бабуля згадвала, што аўторак. Ужо а пятай раніцы па аўторках можна было чуць, як гэтая неверагодная паненка малаціла на кухні парцяляну. Яна пачынала з кубачкаў для кавы, шклянак і іншай

дробязі, потым пераходзіла да глыбокіх талерак, потым да плыткіх і заканчвала талеркамі для смажаніны і супніцамі. У кухні так бабахала ўсю раніцу, што душа пяяла, згадвала бабуля. Калі ў Малін знаходзіўся час і пасля абеду, яна выходзіла ў гасцёўню з малаточкам і малаціла старажытныя ост-індыйскія талеркі, якія віселі на сценах. Бабуля купляла новую парцаляну па серадах, — сказала Піпі і схавалася на лесвіцы, як чалавечак на спружынцы ў куфэрачку.

Але гэтым разам у фру Сетэргрэн скончылася цярпенне. Яна ўзбегла па лесвіцы ў дзіцячы пакой і падышла да Піпі, якая акурат пачала вучыць Томі стаяць на галаве.

— Табе нельга будзе сюды прыходзіць, — сказала фру Сетэргрэн, — калі ты паводзішся так кепска.

Піпі агаломшана паглядзела на яе, і яе вочы павольна напоўніліся слязьмі.

— Так я і думала, — сказала яна, — што не змагу добра паводзіцца! Можна было нават не спрабаваць, мне ўсё адно ніколі не навучыцца. Лепш бы я засталася ў моры.

Яна зрабіла кніксен для фру Сетэргрэн, развіталася з Томі і Анікай і марудна пайшла ўніз па лесвіцы.

Але спадарыням ужо таксама пара было дадому. Сеўшы на стойку для галошаў у калідоры, Піпі глядзела, як яны надзяваюць капелюшы і палітоны.

— Як сумна, што вы не любіце сваіх пакаёвак, — сказала яна. — Вам бы такую, як Малін! Гэтай работніцы роўнай не знайсці, заўжды казала бабуля. Аднойчы на каляды Малін мусіла падаць парся, смажанае цалкам, і ведаеце, што здарылася? Яна прачытала ў кулінарнай кнізе, што падаваць каляднае парся трэба з кветкамі з гафрыраванай паперы ў вушах і яблыкам у роце. І небарака Малін не сцяміла, што гэта парся мусіла трымаць яблык. Бачылі б вы, як у святочны вечар Малін выйшла ў фартушку з вялікім яблыкам гравенштэйн у роце. Бабуля ёй сказала: «Што ж ты за дурніца такая, Малін!» А тая не магла вымавіць ані слова ў сваю абарону, а толькі стаяла, развесіўшы вушы, у якіх тырчалі скруткі гафрыраванай паперы. Яна, напэўна, спрабавала нешта

сказаць, але выходзіла толькі «бы-бы-бы». І яна не магла кусаць людзей за ногі, як звычайна, прычым якраз у той дзень натаўклося шмат незнаёмых. Не найлепшы выдаўся тады калядны вечар для гаротніцы Малін, — маркотна сказала Піпі.

Спадарыні да гэтага часу ўжо цалкам апрапуліся і развітваліся з фру Сетэргрэн. Піпі падбегла да яе і шапнула:

— Прабач, што я не змагла добра паводзіцца! Бывай!

Потым яна махнула сваім вялізным капелюшом і накіравалася за спадарынямі. Але за брамкай іх шляхі разышліся. Піпі павярнула на вілу «Напракудзілу», а спадарыні накіраваліся ў іншы бок. Толькі яны паспелі адысціся крыху, як пачулі пыхканне за сабой. Гэта неслася Піпі.

— Можаце сабе ўявіць, як гаравала бабуля, страціўшы Малін. Неяк у аўторак, не пабіўшы і тузіна філіжанак для гарбаты, Малін дала драпака і зрабілася марачкай. Так што ў той дзень бабулі давялося самой малаціць парцаляну. З непрывычкі яна пабіла рукі да сінякоў. Так шкада,

Піпі запрашаюць на каву

што яна больш ніколі не бачыла Малін, бо пакаёўка, словамі бабулі, была проста клас.

І Піпі пайшла сваёй дарогай, а спадарыні паспяшаліся пайсці сваёй. Але калі яны прайшлі пару соцень метраў, то пачулі здалёк голас Піпі, якая крычала на ўсё горла:

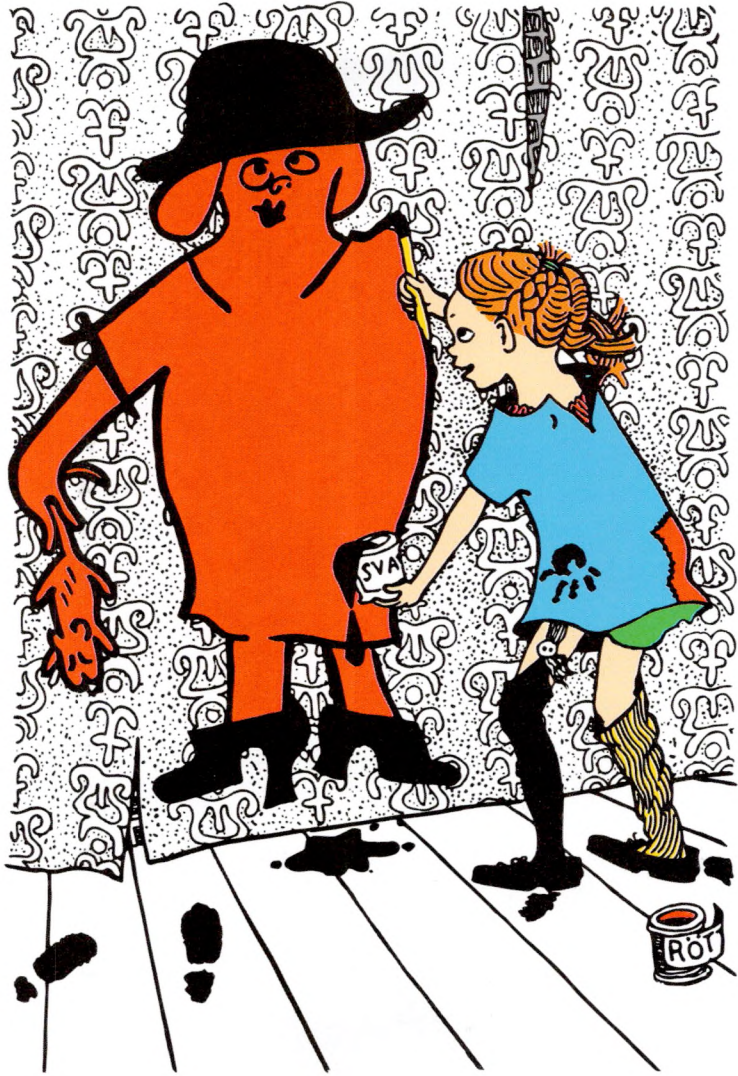
— М-а-л-і-н н-і-к-о-л-і н-е п-а-д-м-я-т-а-л-а
п-а-д л-о-ж-к-а-м-і!

ПІПІ РАТУЕ ДЗЯЦЕЙ

Унядзелю пад вечар Піпі ламала галаву, чым бы заняцца. Томі і Аніка разам з татам і мамай пайшлі ў госці на гарбату, таму можна было іх не чакаць.

Дзень мінуў у прыемных занятках. Яна рана ўзнялася і падала Спадару Нільсану сок і булачкі ў ложак. Ён выглядаў так міла, седзячы ў блакітнай піжамцы і трымаючы абедзвюма лапкамі шклянку. Потым яна карміла і часала каня і доўга расказвала яму пра адну прыгоду, што здарылася за часамі яе падарожжаў па морах. Потым яна пайшла ў гасцёўню і намалявала на шпалерах вялікі малюнак. На ім была мажняя дама ў чырвонай сукенцы і чорным капелюшы. У адной руцэ яна трымала жоўтую кветку, а ў другойдохлага пацука. Піпі лічыла, што малюнак атрымаўся надта прыгожы і вельмі аздобіў пакой. Потым яна сядзела ля камоды і разглядала свае птушыныя яйкі і ракавінкі, і ёй прыгадваліся ўсе тыя цудоўныя

месцы, дзе яны з татам іх сабралі, і мілыя крамкі па ўсім свеце, дзе яны куплялі тыя цудоўныя рэчы, якія цяпер захоўваліся ў шуфлядках яе камоды. Потым яна спрабавала навучыць Спадара Нільсана танцаваць шотыс, але той не захачеў. Тады яна надумала навучыць танцаваць каня, але замест гэтага залезла ў скрыню для дроў і закрылася накрывай. Яна гулялася ў сардзіну ў бляшанцы з сардзінамі, і было так сумна, што Томі і Аніка не маглі пабыць сардзінамі разам з ёй.

Тым часам звечарэла. Піпі прыціснула нос-бульбінку да шыбы і глядзела на восеньскія прыцемкі. І тут яна згадала, што ўжо пару дзён не каталася на кані, і вырашыла зараз жа гэтым заняцца. Гэта мусіла цудоўна завершыць прыемную нядзелю.

Таму яна надзела свой вялікі капялюш, падхапіла Спадара Нільсана, які сядзеў у кутку і гуляўся ў каменныя шарыкі, асядлала каня і вынесла яго з веранды. І так яны выправіліся ў дарогу: Спадар Нільсан на Піпі, а Піпі на кані. Было даволі холадна, дарогі замерзлі, і зямля пад капытамі звінела. Спадар Нільсан, седзячы ў Піпі на плячы, спрабаваў ухапіцца за галінкі дрэў, пад якімі яны

праязджалі. Але гэта ў яго не выходзіла, бо Піпі паганяла захутка. Затое некалькі разоў галінкі дрэў, што праносіліся міма, адчувальна сцебанулі Спадара Нільсана па вушах, і яму было няпроста ўтрымаць свой саламяны брыль на месцы.

Піпі скакала праз гарадок, і людзі баязліва прыціскаліся да сцен дамоў, калі яна праносілася міма.

Як павялося, у гарадку была плошча. Там стаяла маленькая жоўтая ратуша і некалькі прыгожых старых аднапавярховых дамоў. Яшчэ там была і нядаўна адбудаваная гаргара — трохпавярховы будынак, які называлі «Хмарачос» за тое, што ён быў вышэйшы за ўсе іншыя дамы ў гарадку. Тым нядзельным надвячоркам гарадок здаваўся ціхім і спакойным. Але раптам цішыню разарваў гучны крык:

— Хмарачос гарыць! Пажар! Пажар!

Адусюль, вырачыўшы вочы, пачалі збягацца людзі.

Старанна бібікаючы, па вуліцах паспяшалася пажарная машына, і дзеці, якія б іншым разам з вялікім задавальненнем паразглядалі яе, напалохаліся і заплакалі, бо падумалі, што іх дамы таксама

могуць загарэцца. На плошчы перад Хмарачосам сабралася шмат народу, паліцэйскія спрабавалі адагнаць людзей убок, каб магла праехаць пажарная машына. З вокнаў Хмарачоса шугалі языкі полымя, у дыме і іскрах пажарныя смела ўзяліся тушыць агонь.

Пажар пачаўся на ніжнім паверсе, але хутка распаўсюдзіўся на верхнія. Раптам людзі, што сабраліся на плошчы, убачылі нешта, ад чаго ім заняло дух ад жаху. На самым версе дома была мансарда, і ў яе акне, якое толькі што адчыніла дзіцячая ручка, стаялі два маленькія хлопчыкі і клікалі на дапамогу.

— Мы не можам выйсці, бо на лесвіцы агонь, — крычаў большы з іх.

Яму было пяць гадоў, а ягонаму брату на год меней. Іх мама пайшла па справах, і цяпер яны стаялі там зусім адны. Многія на плошчы заплакалі, а гадоўны пажарны цяпер выглядаў вельмі заклапочаным. У машыны была лесвіца, але так высока яна б не дастала. Зайсці ў дом і вынесці дзяцей было немагчыма. Людзі на плошчы прыйшлі ў адчай, калі зразумелі, што дзецям няма як дапамагчы. А няш-

часная малеча наўерсе толькі плакала. Было ясна, што агонь вась-вась дабярэцца і да мансарды.

Сярод людзей на плошчы апынулася і Піпі вярхом на кані. Яна зацікаўлена разглядала пажарную машыну і думала, ці не купіць і ёй падобную. Машына спадабалася ёй чырвоным колерам і тым, які гармідар усчаўся, калі яна ехала па вуліцах. Потым Піпі паглядзела на траскучы агонь, і калі да яе даляцела некалькі іскраў, яна падумала, што гэта прыемна.

Нарэшце яна заўважыла маленькіх хлопчыкаў на мансардзе. Да яе здзіўлення, не было падобна, што пажар іх асабліва радуе. Гэтага яна ніяк не разумела, і ёй давялося спытаць у людзей побач:

— Чаму дзеці галосцяць?

Спачатку ў адказ пачуліся толькі ўсхліпванні, але потым нейкі мажны спадар сказаў:

— А як ты думаеш? Быццам ты сама не галасіла б, стоячы там, каб не магла спусціцца?

— Я ніколі не галашу, — сказала Піпі. — Але калі яны хочуць уніз, чаму ім ніхто не дапаможа?

— Бо гэта ніяк немагчыма, — сказаў мажны спадар.

Піпі ненадоўга задумалася.

— Ці можа хто прыстарацца доўгай вяроўкі? — спытала яна.

— Для чаго? — спытаў мажны спадар. — Дзеці замалыя, каб злезці па вяроўцы. І зрэшты, як бы ты перадала ім тую вяроўку?

— Ведаем як, — спакойна сказала Піпі. — Мне патрэбная вяроўка.

Ніхто не думаў, што з гэтага нешта атрымаецца, але так ці інакш вяроўку Піпі атрымала.

Ля франтона Хмарачоса расло высокае дрэва. Вершаліна яго знаходзілася прыкладна на тым жа ўзроўні, што і акно мансарды. Але паміж дрэвам і акном было як найменш тры метры. А ствол быў роўны, без аніякіх сучкоў, каб за іх чапляцца. Нават Піпі не змагла б залезці на яго.

Агонь гарэў, дзеці на мансардзе крычалі ратунку, і ўсе людзі на плошчы плакалі.

Піпі спусцілася з каня і падышла да дрэва. Узяўшы вяроўку, яна добра прывязала яе да хваста Спадара Нільсана.

— Ну, пакажы, які ты харошы Піпін хлопчык, — сказала яна.

Яна пасадзіла яго на камель дрэва і злегку падштурхнула ўверх. Спадар Нільсан добра скеміў, што ад яго патрабавалася. І ён паслухмяна палез па дрэве ўгару. Для малпачкі гэта не было чымсьці незвычайным.

Людзі на плошчы, стаіўшы дыханне, глядзелі на Спадара Нільсана. Той хутка дабраўся да вершаліны. Там ён сеў на галіну і глядзеў на Піпі. Яна памахала яму, каб ён вярнуўся. Ён так і зрабіў, але злез з іншага боку галіны. І калі Спадар Нільсан спусціўся, вяроўка аказалася перакінутай праз галіну і звісала да зямлі абодвума канцамі.

— Такі ты, Спадар Нільсан, кемлівы, можаш хоць сёння ісці ў прафесары, — сказала Піпі і адвязала вяроўку ад хваста малпачкі.

Зусім непадалёк ішоў рамонт дома. Піпі збегала туды і ўзяла доўгую дошку. З дошкай пад пахай яна падбегла да дрэва, ухажілася свабоднай рукой за вяроўку і, упіраючыся нагамі ў камель, хутка і ўвішна палезла ўверх. Ад здзіўлення людзі перасталі плакаць.

Дабраўшыся да вершаліны, яна паклала дошку ўпоперак тоўстай галіны і асцярожна пасунула

да акна мансарды. У выніку дошка легла як мост паміж вершалайнай дрэва і акном.

Людзі на плошчы знямелі. Яны сачылі за Піпі так напружана, што не маглі вымавіць ні слова. Піпі ступіла на дошку. Яна добразычліва ўсміхнулася абодвум хлопчыкам на мансардзе.

— Чаго нос павесілі? — сказала яна. — Вам жывот баліць?

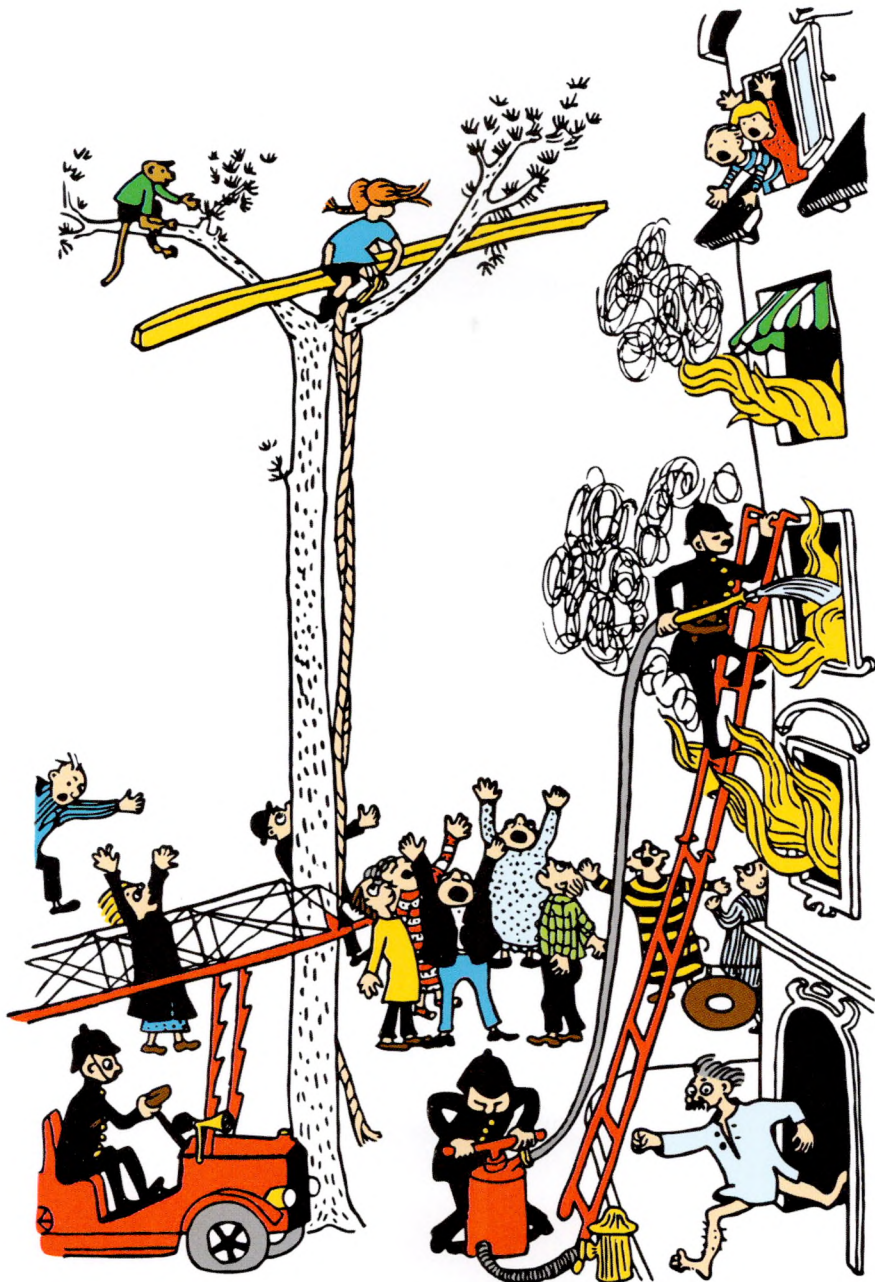
Яна прабегла па дошцы і заскочыла на мансарду.

— Горача тут, — сказала яна. — Думаю, сёння вам больш не трэба паліць у печцы. І максімум чатыры паленцы заўтра.

Падхапіўшы кожнай рукой па хлопчыку, яна зноў ступіла на дошку.

— Зараз прынамсі будзе трохі весела, — сказала яна. — Гэта амаль як хадзіць па канаце.

І, дайшоўшы да сярэдзіны дошкі, яна зрабіла ластаўку, узняўшы нагу дагары дакладна так, як рабіла ў цырку. Па натоўпе на плошчы прайшоў гул, а калі адразу пасля гэтага Піпі скінула адзін чаравік, некалькі пажылых спадарынь страцілі прытомнасць. Але Піпі шчасліва дабралася

да дрэва разам з хлопчыкамі, і ўсе людзі на плошчы ўнізе закрывчалі «ўра!» — цёмным вечарам гэты крык грывнуў так гучна, што заглушыў шум агню.

Піпі падцягнула да сябе вяроўку і добра прывязала адзін канец да галіны.

Потым яна абвязала ёй аднаго з хлопчыкаў і павольна і асцярожна спусціла яго да неверагодна шчаслівай мамы, якая чакала на плошчы. Тая адразу ж са слязьмі на вачах кінулася абдымаць сына. Але Піпі крыкнула:

— Гэй, там, адвяжыце вяроўку! Тут яшчэ адно дзіця, і яно таксама не ўмее лётаць.

Людзі дапамаглі развязаць вузел, каб вызваліць хлопчыка. Піпі зналася на вязанні вузлоў! Яе колісь навучылі маракі. Яна зноў падцягнула вяроўку і спусціла другога небараку гэтакім жа чынам.

Цяпер Піпі засталася на дрэве адна. Яна выбегла на дошку, і ўсе людзі назіралі за ёй, не разумеючы, што яна задумала. Танцуючы, Піпі прайшла па вузкай дошцы з аднаго канца ў другі. Яна прыгожа паднімала і апускала рукі, пры гэтым спяваючы сіплым голасам, які ледзь далятаў да людзей на плошчы:

Піпі ратуе дзяцей

Палае агонь,
ты не праваронь,
глядзі, як агонь шчыруе,
ён гарыць для цябе,
ён гарыць для мяне,
ён гарыць для ўсіх, хто танцуе!

Яна спявала і танцавала ўсё дзічэй і дзічэй, і многія на плошчы заплюшчвалі вочы ад жаху, бо думалі, што яна зараз сарвецца ўніз і заб'ецца. Вялікія языкі полымя вырываліся з вокнаў мансарды, і агонь ярка асвятляў Піпі. Яна падняла рукі да вечаровага неба і, калі яе асыпала дажджом іскраў, гучна крыкнула:

— Такі вясёлы, вясёлы, вясёлы пажар!

Потым Піпі скокнула проста на вярхоўку.

— Э-гэй! — крыкнула яна і з'ехала да зямлі з хуткасцю змазанай алеем маланкі.

— Хай жыве Піпі Доўгая Панчоха, тройчы ўра ёй! — крыкнуў галоўны пажарны.

— Ура-ура-ура! — пракрычалі людзі. Але адна дзяўчынка крыкнула «ўра» чатыры разы. Гэта была сама Піпі.

ПІПІ СВЯТКУЕ ДЗЕНЬ НАРАДЖЭННЯ

Аднойчы Томі і Аніка знайшлі ў сваёй паштовай скрыні ліст. На канверце было напісана: «ТМІ І АНЦЫ». Адкрыўшы яго, яны ўбачылі ўнутры паштоўку, дзе было напісана наступнае.

ТМІ І АНКА ПРЫХОЦЦЕ ДА ПІПІ НА
ДЗЕН НАРАДЖЭННЯ ЗАЎТРЭ ВЕЧАРМ.

ФОРМА АДЗЕНЯ: ШТА ХОЧАЦЯ.

Томі і Аніка так узрадаваліся, што кінуліся ў скокі. Яны добра зразумелі, што было напісана на паштоўцы, хоць правапіс там сур'эзна кульгаў. Піпі ледзь адолела і гэта. Колісь у школе Піпі не прызнала літары «ф», але больш-менш пісаць яна ўмела. У падарожжах па морах адзін з матросаў на караблі яе таты часам сядзеў з Піпі па вечарах на

карме і спрабаваў вучыць яе пісьму. На жаль, яна была не надта ўседлівай вучаніцай. Зусім неспадзявана яна магла сказаць:

— Не, Фрыдальф (яго звалі Фрыдальф, таго матроса), не, Фрыдальф, кінем дурное, я зараз палецу на мачту і пагляджу, якое заўтра будзе надвор’е.

Таму не дзіўна, што пісанне давалася цяжка. Усю ноч яна прасядзела, выводзячы літары на запрашальнай паштоўцы, і на золку, калі толькі пачалі блякнуць зоркі над дахам вілы «Напракудзіль», Піпі пракралася да вілы Томі і Анікі і сунула ліст у іх паштовую скрыню.

Прыйшоўшы са школы, Томі і Аніка адразу пачалі прыбірацца, каб ісці ў госці. На просьбу Анікі мама падкруціла ёй валасы і завязала вялікі ружовы бант. Томі намачыў валасы і расчасаў грабенчыкам, каб яны ляжалі гладка. Ён зусім не хацеў, каб яны кучаравіліся. Потым Аніка пажадала апрануць сваю самую прыгожую сукенку, але мама сказала, што лепш не трэба, бо Аніка рэдка вярталася чыстай і ахайнай ад Піпі. Так што Аніцы давялося задаволіцца другой па прыгажосці сукенкай. Томі не надта пераймаўся, як будзе апрануты, абы больш-менш ахайна.

Вядома, яны купілі падарунак для Піпі. Яны дасталі грошы са сваіх свіней-скарбонак, па дарозе дадому са школы забеглі ў краму цацак на вуліцы Стургатан і купілі нешта цудоўнае... Што менавіта, пакуль трэба было трымаць у сакрэце. Цяпер падарунак ляжаў, абгорнуты зялёнай паперай і старанна абкручаны вярочкай. Калі Томі і Аніка былі гатовыя, Томі ўзяў пакет, і яны выправіліся ў госці пад настойлівыя нагадванні мамы берагчы вопратку. Аніка таксама пранесла

пакет частку дарогі, а ўручаць падарунак яны дамовіліся, аддаючы яго разам.

Тым часам ужо стаяў лістапад, і прыцемкі спускаліся рана. Уваходзячы праз брамку вілы «Напракудзіль», Томі і Аніка моцна трымаліся за рукі, бо ў садзе Піпі было даволі цёмна і старыя дрэвы, якія акурат скідалі сваю апошнюю лістоту, жалобна шапацелі. «Па-восеньску», — сказаў Томі. Нашмат прыемней было глядзець, як на віле «Напракудзіле» гарэлі ўсе вокны, і ведаць, што ідзе туды на дзень нараджэння.

У звычайныя дні Томі і Аніка заўжды заходзілі праз чорны ўваход, але цяпер яны прыйшлі да параднага. Каня на верандзе не было. Томі ветліва пастукаў у дзверы. З-за іх пачуўся глухі голас:

Хто гэта хоча цёмначы
ўвайсці праз уваход,
жахлівы прывід, хоць крычы,
ці мо галодны кот?

— Не, Піпі, гэта мы, — крыкнула Аніка, — адчыняй!

І Піпі адчыніла.

— Ай, Піпі, навошта ты сказала «прывід»? Цяпер мне страшна, — сказала Аніка, зусім забыўшыся на тое, што трэба віншаваць Піпі.

Піпі ад душы пасмяялася і адчыніла дзверы на кухню. Як жа цудоўна было ўвайсці ў святло і цяпло! Святкаванне дня нараджэння павінна было адбыцца на кухні, бо там было ўтульней за ўсё.

Пакояў на ніжнім паверсе было толькі два: зала, дзе з мэблі стаяла толькі камода, і спальня Піпі. Аднак кухня была вялікая, прасторная, і Піпі проста цудоўна там усё ўладкавала і прыбрала. На падлогу яна пасцяліла дыванкі, а на стол — новы абрус, які пашыла сама. Праўда, вышытыя ёй кветкі выглядалі дзіўна, але Піпі сцвярджала, што менавіта такія кветкі растуць у Індакітаі, — у такім выпадку ўсё было як трэба. Шторы былі захінутыя, у печцы трашчаў агонь. На скрыні для дроў сядзеў Спадар Нільсан і біў дзвюма накрыўкамі ад каструль адна аб адну, а ў дальнім куце стаяў конь. Яго таксама запрасілі на святкаванне.

І толькі цяпер Томі і Аніка нарэшце ўспомнілі, што трэба павіншаваць Піпі. Томі пакланіўся, Аніка зрабіла кніксен, яны працягнулі пакет і ска-

Піпі святкуе дзень нараджэння

залі: «Прымі нашыя віншаванні». Піпі падзякавала і нецярпліва сарвала абгортку з падарунка. Там ляжаў музычны куфэрачак! Піпі была проста шалёна шчаслівая. Яна абняла Томі, абняла Аніку, абняла музычны куфэрачак, абняла абгортачную паперу. Потым яна завяла музычны куфэрачак, і са шматлікімі дзінь-дзілінямі зайграла мелодыя, што, напэўна, мусіла прадстаўляць матыў песні «Ах, мой мілы Аўгусцін».

Піпі зноў і зноў заводзіла куфэрачак і, здавалася, забылася на ўсё астатняе. Але раптам яна нешта згадала.

— Авохці мне, вы ж таксама мусіце атрымаць падарункі на дзень нараджэння, — сказала яна.

— Але сёння не наш дзень нараджэння, — сказала Томі і Аніка.

Піпі паглядзела на іх як на дзіўнае дзіва.

— Слухайце, але калі ў мяне дзень нараджэння, мне ж таксама можна падарыць вам падарункі? Ці недзе ў вашых падручніках напісана, што нельга? Ці табліца мнаганожання забараняе?

— Ды не, ясна, што можна, — сказаў Томі. — Проста звычайна так не робяць. Але, калі што, я з радасцю атрымаў бы падарунак.

— І я, — сказала Аніка.

Тады Піпі пабегла ў залу і ўзяла з камоды два пакункі. Калі Томі разгарнуў свой падарунак, ён убачыў, што гэта флейта са слановай косткі, а ў пакунку Анікі ляжала прыгожая брошка ў форме матылька, на крылах якога пераліваліся чырвоным, сінім і зялёным каштоўныя камяні. Калі ўсе атрымалі свае падарункі, прыйшла пара сядзець за стол. На ім быў сервіраваны пачастунак: шмат пячэння і булачак. Пячэнне было вельмі дзіўнай формы. Піпі сцвярджала, што гэта «пячэнне па-кітайску».

Піпі наліла какаву з узбітымі вяршккамі ў філіжанкі, і меркавалася, што трэба сядачь. Але тут Томі сказаў:

— Калі мама і тата ладзяць вячэру для гасцей, усе спадары заўжды атрымліваюць картку, дзе напісана, якую спадарыню ім весці да стала. Думаю, нам таксама патрэбныя такія.

— Добранька, — сказала Піпі.

— Праўда, так будзе толькі горш для нас, бо ў нас толькі я адзін спадар, — з сумневам сказаў Томі.

— Ды ну, — сказала Піпі. — Ты хіба думаеш, што Спадар Нільсан — фрэкен?

— Дакладна, я забыўся на Спадара Нільсана, — сказаў Томі.

Ён сеў на скрыню для дроў і напісаў на картцы: «Гер Сетэргрэн мае гонар весці фрэкен Доўгую Панчоку».

— Спадар Сетэргрэн — гэта я, — задаволена сказаў ён і паказаў Піпі картку. Потым ён напісаў наступную: «Спадар Нільсан мае гонар весці фрэкен Сетэргрэн».

— Але ж конь таксама мусіць атрымаць картку, — пераканана сказала Піпі. — Нават калі яму нельга сядзець за сталом!

Тады Томі напісаў пад Піпіну дыктоўку на наступнай картцы:

«Конь мае гонар стаяць у куце, і ён атрымае пячэнне і цукар».

Піпі патрымала картку пад носам у каня і сказала:

— Прачытай і скажы, што думаеш!

І паколькі ў каня не з'явілася ніякіх прэрэчанняў, Томі прапанаваў Піпі руку і правёў да стала. Спадар Нільсан не зрабіў ніякай спробы запрасіць Аніку, таму Аніка выявіла ініцыятыву і перанесла яго да стала. Аднак ён адмовіўся сядзець на крэсле і сеў проста на стол. Таксама ён не захацеў какавы з узбітымі вяршкамі, але калі Піпі наліла вадзічкі ў ягоны кубак, ён схапіў яго абедзвюма лапкамі і папіў.

Аніка, Томі і Піпі пачалі частавацца прысмакамі, і Аніка сказала, што калі такое пячэнне ядуць у Кітаі, то яна пераедзе ў Кітай, як толькі вырасце.

Дапіўшы ваду, Спадар Нільсан перавярнуў кубак і надзеў яго на галаву. Піпі, убачыўшы гэта, зрабіла гэтак жа, але паколькі там яшчэ была какава, па ілбе пацекла ручаінка і дабегла да носа. Але Піпі прыпыніла яе, высунуўшы язык.

— Нічога не павінна быць змарнавана, — сказала яна.

Томі і Аніка як мае быць аблізали свае кубкі, перш чым надзець іх на галовы.

Калі ўсе наеліся і былі задаволеныя і конь атрымаў належнае, Піпі схапіла абрус за чатыры канцы і падняла яго так, што філіжанкі і талерка для пячэння пападалі адна на адну, як у мяшку. Увесь гэты вузел Піпі запхала ў скрыню для дроў.

— Мне заўжды хочацца троху навесці парадак, як толькі я паем, — сказала яна.

Потым настаў час для гульняў. Піпі прапанавала пагуляцца ў такую гульню, якая называлася «Не кранай падлогі». Гульня была вельмі простая. Адзінай задачай было абысці ўсю кухню вакол, ні разу не ступіўшы нагой на падлогу. Піпі імгненна праскакала па коле. І нават у Томі і Анікі выйшла даволі добра. Пачынаеш ад ракавіны і, калі

дастаткова шырока расставіць ногі, пераступаеш на пліту, з пліты — на скрыню для дроў, са скрыні для дроў — да вешалкі — уніз на стол і адтуль праз два крэслы — да шафы ў куце. Паміж шафай у куце і ракавінай была адлегласць у некалькі метраў, але там удала стаяў конь, і калі пралезці па ім ад хваста да галавы і правільна саскочыць, то апынешся дакладна на ракавіне.

Калі яны па некалькі разоў так прайшліся і сукенка Анікі была ўжо не другой па прыгажосці, а недзе чацвёртай, ды і Томі зрабіўся чорным як камінара, яны вырашылі заняцца чым-небудзь іншым.

— А хадзем на гарышча павітаем зданяў, — прапанавала Піпі.

Аніка вохнула.

— Н-на гарышчы ёсць здані? — спытала яна.

— Ці ёсць яны там?! У дастатку! — сказала Піпі. — Там наверсе кішма кішаць розныя здані і прывіды. Прайсці немагчыма, не зачачіўшы кагосьці. Ну што, хадзем?

— Ой, — сказала Аніка, з дакорам паглядзеўшы на Піпі.

— А мама сказала, што ніякіх прывідаў і зданяў не існуе, — смела запырэчыў Томі.

— Мусіць, так, — сказала Піпі. — Нідзе не існуе, апроч як тут, бо ўсе, што існуюць, жывуць на маім гарышчы і ні блізка не пагаджаюцца пераехаць. Але яны бяспечныя. Яны проста шчыкаюць за рукі да сінякоў і выюць. І яшчэ гуляюць у кеглі сваімі галовамі.

— Гу-гуляюць га-галовамі? — прашаптала Аніка.

— Менавіта так, — сказала Піпі. — Хадзем наверх і пагаворым з імі. Я выдатна гуляю ў кеглі.

Томі не хацеў паказаць, што баіцца, ды і на прывідаў яму хацелася зірнуць. Вось было б што расказаць хлопчыкам у школе. Апроч гэтага ён сучышаў сябе тым, што прывіды пабаяцца звязвацца з Піпі. Ён вырашыў ісці. Няшчасная Аніка не хацела ні за што, але потым уявіла, што маленькі-маленькі прывід можа праслізнуць уніз да яе, пакуль яна будзе чакаць адна на кухні.

Гэта ўсё і вырашыла! Лепей разам з Піпі і Томі сярод тысяч прывідаў, чым адной на кухні з маленькім прывідзянцкам!

Піпі пайшла першай. Яна адчыніла дзверы на лесвіцу да гарышча. Там было цёмна, як у коміне. Томі моцна трымаўся за Піпі, а Аніка яшчэ мацней — за Томі. Так яны падымаліся па лесвіцы. Яна рыпела і трашчала ад кожнага іх кроку. Томі пачаў вагацца, ці не лепей было б не хадзіць, а Аніка нават не вагалася. Яна была пэўная, што не трэба.

Паступова лесвіца скончылася, і яны апынуліся на гарышчы. Там было зусім цёмна, калі не лічыць палоскі месяцавага святла, што ляжала ўперак падлогі. Ва ўсіх кутах нешта ўздыхала і пішчала, калі вецер дзьмуў у шчыліны.

— Здароў, прывіды і здані! — крыкнула Піпі.

Калі там і быў які прывід, то ён не адказаў.

— Я так і думала, — сказала Піпі. — Яны паляцелі на пасяджэнне ва Упраўленне па справах зданяў і прывідаў.

Аніка ўздыхнула з палёгкай, яна спадзявалася, што пасяджэнне зацягнецца як мага надаўжэй. Але тут у куце гарышча пачуўся жудасны крык. «Ку-га!» — так ён прагучаў, і ў той жа момант Томі ўбачыў, што нешта з шапаценнем паляцела на яго ў цемры. Ён адчуў ілбом ветрык і ўбачыў, як нешта чорнае вышырхнула праз адчыненае акенца. Томі закрычаў на ўвесь голас:

— Здань, здань!

Закрычала і Аніка.

— Небарака спазніўся на пасяджэнне, — сказала Піпі. — Калі толькі гэта быў прывід, а не сава! Дарэчы, прывідаў і зданяў не існуе, — працягнула

яна пасля паўзы, — таму чым больш я пра гэта думаю, тым больш пэўная, што гэта была сава. А хто сцвярджае, што прывіды існуюць, таго трэба ўшчыкнуць за нос.

— Але ж ты сама казалася, — запырэчыла Аніка.

— Нічога сабе, як гэта я? — сказала Піпі. — Тады мяне трэба ўшчыкнуць на нос.

І яна добра так ушчыкнула сябе за нос.

Пасля гэтага Томі і Аніка крыху супакоіліся. Яны нават асмялелі настолькі, што адважыліся падысці да акна і вызірнуць у сад. Вялікія цёмныя хмары паўзлі па небе і намагаліся захінуць месяц. І дрэвы шапацелі.

Томі і Аніка павярнуліся, і — о жах! — убачылі, што да іх сунецца нейкая постаць.

— Пры-від! — дзіка загарланіў Томі.

Аніка так спалохалася, што нават не змагла закрычаць. Постаць усё набліжалася, Томі і Аніка абняліся і зажмурыліся. Але тут яны пачулі, як прывід сказаў:

— Глядзіце, што я знайшла! У старым марацкім куфры ляжала татава піжамная кашуля. Калі падкараціць, то я магу насіць яе.

Піпі падышла да іх, блыгаючыся нагамі ў піжаме.

— Ой, Піпі, я ледзь не памерла ад страху, — сказала Аніка.

— Бывае, але піжамы цалкам бяспечныя, — запэўніла Піпі. — Яны кусаюцца толькі ў мэтах самаабароны.

Піпі вырашыла добра парыцца ў марацкім куфры. Яна перанесла яго да акна і адчыніла вечка, каб слабае месяцовае святло асвятляла змесціва. Там ляжала цэлая куча старой вопраткі, якую яна выцягнула на падлогу. Яшчэ там была падзорная труба, пара старых кніжак, тры пісталеты, шпага і мяшэчак залатых манет.

— Трам-парам-пам-пам, — узрадавалася Піпі.

— Як класна, — сказаў Томі.

Піпі сабрала ўсё дабро ў піжамную кашулю, і яны зноў спусціліся на кухню. Аніка была вельмі рада пайсці з гарышча.

— Ніколі не дазваляйце дзецям гуляцца з агнястрэльнай зброяй, — сказала Піпі, узяўшы па пісталече ў кожную руку. — А інакш можа здарыцца няшчасны выпадак, — сказала яна і пальнула з абодвух пістаletaў адначасова. — Нармальна б'е, — зазначыла яна і зірнула на столь.

Там, куды ўвайшлі кулі, засталіся дзве дзірачкі.

— Хто ведае, — сказала яна з надзеяй, — магчыма, кулі прайшлі навывлёт праз столь і дасталі да пятак гэтых прывідаў. Гэта іх троху навучыць абачлівасці, калі яны і надалей маюць намер палохаць маленькіх безабаронных дзяцей. Бо нават калі іх не існуе, гэта не нагода палохаць людзей да чорцікаў, я так лічу. Дарэчы, хочаце, я вам падару па пісталечце? — спытала яна.

Томі проста шалёна хацеў, і Аніка таксама з задавальненнем прыняла б у падарунак пісталет, калі ён толькі не зараджаны.

— Цяпер мы можам скалаціць банду разбойнікаў, — сказала Піпі і прыставіла падзорную трубу да вачэй. — Думаю, праз яе я магу разглядзець блох у Паўднёвай Амерыцы, — працягнула яна. — Таксама прыдасца, калі мы скалоцім банду разбойнікаў.

Акурат у гэты момант у дзверы пагрукалі. Гэта быў тата Томі і Анікі, які прыйшоў забраць сваіх дзяцей. «Ужо даўно было пара класціся спаць», — сказаў ён. Томі і Аніка спешна падзякавалі, развіталіся і сабралі ўсе свае падарункі: флейту, брошкы і пісталеты.

Піпі святкуе дзень нараджэння

Піпі выйшла на веранду правесці гасцей і глядзела, як яны сыходзяць па садовай дарожцы. Яны абарочваліся і махалі Піпі. Святло з пакоя асвятляла яе. Яна стаяла ў татавай піжамнай кашулі, што даходзіла ёй да пят, рудыя коскі тырчалі ў бакі. У адной руцэ яна трымала пісталет, а ў другой шпагу напагатове.

Калі Томі, Аніка і іх тата дайшлі да брамкі, то пачулі, што Піпі нешта крычыць ім. Яны спыніліся і прыслухаліся. Дрэвы так шумелі, што дзяўчынку было ледзь чуваць. Але ўсё-ткі чуваць.

— Калі я вырасту, буду піраткай! — крыкнула яна. — А вы?

ПАСЛЯМОВА

Пры сучасных перавыданнях «Піпі Доўгая Панчоха» друкуецца з некаторымі праўкамі самой Астрыд Ліндгрэн. Датрымліваючыся характару яе правак 1993 года, выдавецтва Rabén & Sjögren і праваўладальнікі Saltkråkan AB замяняюць прыметнік, утвораны ад «н-слова», паўсюль, дзе ён сустракаецца, прыметнікам «ціхаакіяўскі».

ЗМЕСТ

Піпі пераязджае на вілу «Напракудзілу»	5
Піпі — шткашукальніца і пабівальніца хуліганаў	20
Піпі гуляе ў даганялкі з паліцэйскімі	36
Піпі ідзе ў школу	47
Піпі сядзіць на брамцы і лазіць па дрэвах	63
Піпі ладзіць пікнік	77
Піпі ідзе ў цырк	91
Піпі прымае ў госці зладзеяў	107
Піпі запрашаюць на каву	119
Піпі ратуе дзяцей	136
Піпі святкуе дзень нараджэння	148
Паслямова	166

ПА ПЫТАННЯХ НАБЫЦЦЯ КНІГ ЗВЯРТАЙЦЕСЯ:

г. Мінск, тэл. (8-10-375-17) 272-29-75;

e-mail: mail@popuri.ru; www.popuri.ru

Літаратурна-мастацкае выданне

Ліндгрэн Астрыд

ПІПІ ДОЎГАЯ ПАНЧОХА

Для сярэдняга школьнага ўзросту

Ілюстрацыі *Ингрьд Ванг Нюман*

Пераклад са шведскай *Алены Казловай*

Адказны рэдактар *Наталля Давыдоўская*

Літаратурны рэдактар *Алена Пятровіч*

Карэктар *Віктар Іваноў*

Вёрстка *Вольгі Самсонавай*

Дызайнер вокладкі *Ніна Дулуб*

Падпісана да друку 25.09.2020. Фармат 70×90/16. Папера мелаваная.
Друк афсетны. Ум. друк. арк. 10,50. Тыраж 2350 экз. Заказ 372/10_2020.

ТАА «Папурь». Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі выдаўца, вытворцы,
распаўсюджвальніка друкаваных выданняў № 1/150 ад 24.01.2014 г.
Рэспубліка Беларусь, 220113, г. Мінск, вул. Мележа, 5, корп. 2, к. 403.

Надрукавана ў ТАА «ХКФ Юнісофт».
Україна, 61036, г. Харкаў, вул. Марозава, 13б.
www.unisoft.ua

Дата вырабу: лістапад 2020.

Піпі Доўгая Панчоха — самая моцная, самая добрая, самая вясёлая і самая багатая дзяўчынка на свеце. Яна жыве зусім адна на віле «Напракудзіле». У яе ёсць конь і малпачка — Спадар Нільсан. А яшчэ — чамадан, набіты залатымі манетамі.

У суседнім доме жывуць Томі і Аніка. Яны такія шчаслівыя, што побач пасялілася незвычайная дзяўчынка з валасамі колеру морквы! Бо Піпі размешвае цеста для бліноў пасудным ёршыкам, спіць нагамі на падушцы, дае адпор паліцэйскім, якія прыйшлі забраць яе ў дзіцячы дом, і перамагае непераможнага Дужага Адольфа.

Гісторыя пра Піпі Доўтую Панчоху ўпершыню выйшла ў 1945 годзе, і з таго часу яе палюбілі некалькі пакаленняў дзяцей з розных краін.

У 2020 годзе адзначаецца 75-годдзе самай знакамітай дзяўчынкі на свеце. Да юбілею мы падрыхтавалі новыя пераклады дзвюх гісторый пра Піпі з класічнымі ілюстрацыямі ІНГРЫД ВАНГ НЮМАН.

АСТРЬБА
ЛИНАРГОН

ИИИ ДОУГАЯ ПАНЧОХА

